

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

<צינזאקמ> יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

רבודמב רפס

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444

בשמים ובדבורים ובמחשבות ועל כיוצא בהם נאמר מה יקר
 תהיה אלהים וגו' אי מה לבנה זו פעמים חסרה כך בני פעמים
 חסרה מדרגתם תל ברך כהמה אי מה אלו אין להם אימה
 ואלו אדם כנגדלות כו' ר"ל שאימה ב"י ה' מוטלת על עכומי
 עינים ירננו ונ"י תפול עליהם וגו' וכולם היו נכנעים ת"י
 מנין שיש להם אימה ת"ל ונבנה להם ויראה להם נוכיה רומן
 עין עליון ומשם מאיר בחינת יראה מהירה על יחודי סגולה
 היא כתר עילאה איכם הוא לנבי עילת העילות וז"ל שיש
 יראה הוא כמו ש"י י"ש עולה כתר משם נמשך להם יראה
 ומהם שורש מרות האבות כמיש מה הררים אין להם סוף
 ומהם כונת המד' כנגן מיכאל ודגלו ונכריאל כו' : כי הם
 למדת האבות כנדע והנה כל השאלות והחלוקות
 לא תהיה המ"י לא תהיה ענינם כאמרו אי מה חמה קופחת כו'
 למת ככונה הענין הוא כי יש בחי' קופחת אצל ישראל כנגן
 ודבנו להבניע שונאי השם כיא להורות שיש גם בחינת
 לבנה כמו שאמרנו והם הצדיקים המשמרים עצמם שלא
 יבטל שום אדם ע"י וכן אי מה רבנה פעמים חסרה כידוע שיש
 וחסרו הוא ירידה מדרגה לפעמים והירדה היא צורך עליה
 וכן קמנת שני שיכא לודי גדלות יותר אכן באמרו אי
 לשון שאלה בלא החליט כיא ת"ל ברך כהמה יוצה להורות
 אחר צדיקים שאינן צריכין לידו יודת וקטנות זו שהם בחי'
 חסות ועליהם נאמר וישבתם לבמה בארצכם ועד"ז יתפרש
 ומה ת"ל במלת אי מה שאמר כבולן ועיד אפשר שרמזו
 למ"י מ"ה שמירה על הבידורים הנעשים במדות הנ"ל כעין
 בדרום הנעשים מ"י סמני הקטורת וכאים לבידור מ"ה החדש
 וזה אי"מ מה והבן :

פרשת בחקותי

תהרבתני בתוככם והייתי לכם לאלהים פירש"י אמ"ל
 עמכם בניע כאהר מכם ולא תהיו מודעו
 כי יבול לא תיראו ממני ת"ל והייתי לכם לאלהים עכ"ל
 כי באור שתחלת דבריו שהמ"ל יהיה באופן שלא תהיו
 עומים ממני : ואח"כ מסיים יבול לא תיראו ממני ת"ל והייתי
 לכם שיהיה גם בחי' יראה אכן נראה ע"פ מה המשנה שאמרתי
 אבות ר"ה מ"ה אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות
 וילא מורא איש את רעהו ת"ס בלעו עכ"ל ופ"י המשנה
 עשה היינו שאחנו מחייבים להתפלל בשלום המלך יריה
 זה השקט וכמה ושאנן מסחר רעה ויהיה שלום בחימו וככל
 י"ג שנה ישיב ויצליח י כי בשדומו שלום לנו ובעין המלתו
 מה עלינו לשוב לנו אכן באם כפשוטה לבר ה"ל הוי מתפלל
 מה המלך וגם מה שייכות שאלמלא מיראה להשלום אלא
 ידמו כרבי רז"ל שכונתם נ"כ התנהגות בני המדינה ועם
 י"ג שאחנו מחייבים להתפלל שתהיה אימת המלכות מוטלת
 על ולא שיעברו להמלך באהבה לבר בלתי יראתו תמיד על
 י"ג כי אז יעשו מה שלכם הפץ כאמרם שהמלך אורכם ולא
 י"ג וכנס כולם אליו ברצונם בני שום יראה וישבו יחד אתו

תמיד כולם ויתרשלו בשמירת מצות המלך ופקודתו ע"כ המוב
 לירא מאיר גם כן מפני המלך וכשיש אהבה ויראה או חמלנות
 מתנהגת כראוי וזה הוי מתפלל בשלומה ש"מ היינו בשלימות
 של מלכות אהבה וירא' שאלמלא מורא' איש את רעהו חיים
 בלעו : ואל יאמר על כל משעים חכמ' אהבה : ומלכותא דארעא
 כעין מלכותא דרקיעא וכמ"ש ירא את ה' בני ומלך ועי"ם התדמות
 זה גם כמלכות שמים י"ל כן : דהנה עיקר העבודה להשי' ע"י
 האהבה הגדולה כרשפי אש שלהבת יה לדבקה בו ככל מיני
 אהבות שאנו מרגישי'ן כהענוגי עוה"י יותר מזה תהיה אהבת ה'
 בלב אוהביו ושונה בה חסיד כאלו חולה חולת האהבה כמ"ש
 הרמב"ם בזה"ל כסוף ה' תשובה ע"ש ולפי קשום הנפש במעשים
 תגדל האהבה עד שמגידך התענוג יוכל האדם לבא לידו כלות
 הנפש ותשוקתה להפדך מן הגוף כדי להתדבק במקור החיים בחי
 החיים ואמר רז"ל וע"כ אתה ח' ס"י שתצורך בעבודתך בחינת
 יראה וחידה ובנישה מלפני רם ונשא עקרא ושרשא דכל עלמין
 וע"י בחי' היראה נתהוה בחי' הצמצום והגבול וישוב דבר על
 מכונן כידוע לבא' בסוד ה' וז"ש ר"ה ס"ה הוי מתפלל בשלומה
 של מלכות כל' שתתפלל לה' שיתן לכם שלימות של מלכות
 שמים דהיינו האהבה בת וגם היראה בעת שתמליכו אותו בחי'
 ותפלה ומע"ש שאלמלא מוראה ס"י שלולא היראה ותעבדו רק
 בבחי' האהבה או איש את רעהו חיים בלעו איש רומן להקביה
 ורעהו זה האדם שעבדו כדביקות ותענוג ונקי רעים ואחים
 להקביה כנודע והיו חיים בלעו כי מחמת התענוג והרביקה תתפרד
 נפש מהגוף לבמ"י ויכן התפלל גם כעד הירא' והו' שלום של
 מ"ש כי בע"כ אתה ח' ע"ם האדם' עד אשר קצב לך י"ג חדרך
 ולפ"ז ניהא שהקביה הכטיה אם בחקותי תלכו והתהלכתי
 בתוכם כל' יהיה המיול עמכם בניע והיא תענוג הנשמו ודביקה
 הנפלא וכוה לא תהיו מודעוים ממני כי אדרבה מגודל רשפי
 אש תכלה הנפש לבוראה ית' יכול לא תראו ממני כל' כיון
 שלא תראו ממני תניעו להחפשומו הנשמות ותהיו אסם ואין .
 כענין שנא' יותר מדאי ונשארה נשמתם כמקורם כנדוע ת"ל והייתי לכם
 לאלהים לאהיהם שתהיה עבודת היראה מצורף לבחי' האהבה
 יצמצם אותה ולהגבילה :

א"י כי המיור בניע הוא שהקביה משתעשע בנשמי' הצדיקים
 וגם קודם שנברא העולם היו נשמות הצדיקים שעשועיו
 וס' וס' ובעבורם נברא העולם כדאיתא במד' למלך הקדוש ב"ה
 בנשמות הצדיקים וכו' . וע"י זה השעשוע הגבול הקביה מרתו
 א"ס לבחי' סוף ושועיו ונבול ועולם לעולם כדרך השתלשלות
 על שנברא זה העולם וזה נק' והתהלכתי בתוכם ס"י כל עיקר
 הירוך שרי מדרגה למדרגה היא כתיכנס ע"י השעשועים שאני
 מקבל תענוג ממעשה ידיכם יכול לא תיראו ממני כל' שמחמת
 החיבה הגדולה שנוצרת לכם כי בשבילכם נברא העולם וכל
 מדרגות השתלשלו' לא יהיה לכם ח"ו אימה וכבושה רק בחי'
 אהבה לכד וזה לא יתכן כמו שאמר התנא בצירוף ויהי מורא
 שמים עליכם ע"ש ת"ל והייתי לכם לאלהים שהוא בחי' היראה
 שצריך להיות ירא ה' חסיד :

נשדם ספר ויקרא בעור אל איום ונורא

ספר במדבר

לישראל שעשאו דגלים כמלאכי שרת ומנין שהוא אהב' שנא'
 הביאני אל בית היין ודגלו עליו אהבה ר' יהודה אומר הביאני
 אל בית היין למרתף גדול של יין זה מיני וכי' היא איש על
 דגלו הו"ד ימצאוהו בארץ מדבר מצואה גדולה מצא הקביה את
 ישראל שנא' כענבים כמדת מצואתו ישראל לכך ימצאוהו בארץ
 מדבר

ע"כ כו' ע"כ
 כשמים ואי
 עינים לשפה
 ואת תהיו
 אשית בשמי
 ואת שמי ואר
 ל אחד כירא
 כשמים נבד
 שרשם נני' ו
 ושרשא דה
 ד"ל ה' או
 עין יותר ואמ
 ין סוף מעשה
 העולמות ה
 ופעלים ה
 דותיהם מאי
 ניות המד' מ
 ע"הם איתות
 א אשה והו
 ידוע עוד כי
 אליו רופו
 דה על שרש
 תלפתא ה
 איתות ש"ס
 כהרא נקט
 בות בקרצתא
 וזהו הק' ע"י
 נעים זמרת
 תהיה נאליה
 וזו לו מתהל
 איתות הק'
 שבוירש' רש'
 מיהו נכפיה
 גיה ער שלא
 שים ורומן כ
 כעין שנכתי
 והיא א
 דת הכלים ה
 יתן ון מרתו
 להיות נשמת
 חבוינו ונדא
 איתם כמים
 איות ש' שמו
 וחבוינו ה
 ת בתחוקות
 ה' נאדור במ
 ה' העולה נ
 שבלין בעי
 ים נעשים ע
 ה כרונה וא
 א בחי' סק
 ל ברך סת
 שרים מעשי
 שמש נגמ' ו
 י"ל יפה כח
 ב"י על ה
 עשיות

מדבר • מדבר היה העולם עד שלא יצאו ישראל ממצרים ובתוהו
 דיל ישימין תוהו ולילה היה העולם עד שלא יצאו ישראל
 ממצרים ועד שלא קבלו את התורה וכיון שקבלו את התורה מהו
 אומר יסובכנהו יבוננהו יסובכנהו שהקיסן בעניי כבוד יבוננהו
 שהבינם בדיה יצורוהו כאישין עינו עד היכן נצין כביכול עד
 כאישון עינו וכי ע"ש עד נמירא • ומקודם נפיש הספיק איש
 על דגלו באותות לבית אבותם מנגר סביב לאוהל סיעד יחנו •
 הקשו המפרשים לפי מ"ש רש"י בפי יתרו בפסוק ויחן שם ישרא
 נגד החר למזרחו וכל מקום שאתה מוצא נגד פנים למזרח ע"ש
 והלא הכא היו חונים סביב למשכן זה לדרום וזה לצפון ולמה
 כתיב מנגר גיל לבאר הרמו שרמו רש"י בדבריו ונכא' כסדר
 הפסוק • ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני פירש"י בשם המכילת'
 מקיש נסיעתן מרפידים לכיאתם למדבר מה ביאתן בתשובה אף
 נסיעתן בתשובה ע"ש • דהנה כל אדם מישראל אין לך אחד
 שאין לו שעה תשוקה ואהבי והתעוררי להמקום ביה מחמת
 שחלק אלהות שבו מרגיש מתיקת הבורא ב"ה ואמתתו • רק
 מחמת הטאתיו מקודם ונשאר איוה אהבה חיצונית ותאוה מפשית
 בלבו היא מבלבלת עיד את מחשבתו ומפסיק האהבי להמקום
 ב"ה מחמת שמרגיש עוד מתיקות הרע אשר מעם מקודם רק אם
 נתעורר האדם בתשובה שלימה באמת מעומקא דלכא ומשליך
 במצולות ים כל הטאתיו ומתחרט ועיזבם כראוי אז מרגיש ניכ
 מנוול האהבה למקום ב"ה איוה מתיקות גם מבחי עזיבת החטאי'
 וכאלו השליך מעליו איוה משאוי גדולה • וכן היה הענין
 כשנמעו ישראל מרפידים ששם היו רפויה ידים מהתורה ומצות
 כמ"ש חז"ל ויסעו משם באהבה ובתשוקתם לעזוב הרך הרע כמו
 האהבה ותשוקה שהיתה בבחי' ביאתן להר סיני כי היו אז במדרג'
 גדולה ובבהירו וזיש מקיש נסיעתן מרפידים לביאתן למדבר סיני
 לומר לך כי נסיעתן מרפידים לא היו בעיב רק באהבה וחשק
 לעזוב ולהשליך מעליהם בחי' רפידים • ויחן שם ישראל נגד
 החר בלב אחד למזרחו וכך מקום שנאמר נגד פנים למזרח הנהה
 שם נגיד ר"ת נ"א ג' כור דירשי היא בחי' דיוקן אדם ומשם
 יצא האירה לכל הספרות ולכל הבחינות כי הוא הממוצע והוא
 מורה כי זורה ומאיר לכלים וכשבאו ישראל להר סיני היה פניהם
 כל פניה שהיו פנים לבחי' מורה שהוא אלהי ישראל המאיר
 וזורה ונרמו במלת נגד • ולכן נחא נ"כ הפסוק איש על דגלו
 מנגר סביב לאהל מועד יחנו דעיקר הענין שהיו פנים למזרח
 הגיל והיו מתיחרים עם אלהי ישראל ע"י צירוף שם הג"ל שהוא
 מורה נ ג' וזין שערי בינה שמשם יוצא השפע ומתפשט בחי' זוא
 הוא ג'ד שהוא היחוד נימל עם דלת כנודע נומל דלים וסוד צורת
 נימל ספורש בזה"ק וככתבי הארז"ל שעפ"ז נחא לבאר
 היחוד שיש בתפלת המנחה מהחזה ולמעלה כי הנימל בצורתו
 הוא בחי' יסוד והבן • ועתה נבאר דברי המד' הנ"ל מ"ש
 בשלשה דברים ניתנה התורה אש ומים ומדבר והוי' כדאי' בזה"ק
 ח"א מספ"א דימיני אתי היתת אורייתא ח"א מספ"א דנבורי ע"ש
 ושניהם אמר' דהנה איתי' בנמר' דשכת דף ס"ו ע"ב שבאי
 ישראל למדבר סיני ברה"ל דיליף בנ"ש ביום הזה מהחודש הזה •
 וימא קמא לא אמר להו ולא מדי משום חולשא דאורחא •
 בשני אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת כהני' • בשלישי עבד
 הנבלי ע"ש • דהנה ישראל בנסיעתן מרפידים ויבואו מדבר סיני
 רמו שבאו לרביקות המוחלם והתפשטות הנשמית והמדות וזה
 נק' בשם מדבר כנודע ולכן לא אמר להו ולא מדי כי שם אין
 אומר ואין דברים רק אפיסה המוחלטת ודביקות באהדו' הפשוט
 וביום השני התחיל לומר אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים וגו'
 דהיינו שסיפר להם נבורי הש"י ונודל כיהו כדי שיראו לפני
 השי"ת ויקבלו התורה באימה • והוא כמשל שהמשילו חז"ל
 במדרש כשהסוחר יש לו סחורה רעה הוא מדלג וקוסץ מקונה אל

קונה לבקש אחד אשר יקנה מאתו משא"כ הבורא ית' ויתחיל
 בסחורה הנחמד' מזהב ומסו רב אינו נצרך לבקש קונה כי יש
 קופצים הרבה • ולכן התחיל לספר נבורי וידו החזקה כל' שהאדם
 אם תקבלו את התורה תשמרו באי' וכיראה • בשלישי עבד
 הנבלה והראה להם שכל התנכלות העולמית וכל הבריאה עבד
 היה אלא בשביל בני' • וזה שהשב המד' כי ניתנה במים תהי'
 בחי' אהבה • ובאש הוא בחי' יראה ובמדבר רמו לקו המצוץ
 וגיבול העולמות כי מי שהוא בקו האמצעי הוא נוטה הן לחם
 הן לדין ולכן הוא נמשל למדבר כמ"ש במדרש מה המדב' תהי'
 הפקר כן כל מי שרוצה לקבל התורה מוכרח להיות כהפסד ההי'
 שהאדם יהיה מוסקר לפני השי"ת כמדבר דהיינו אם ישפיע לו
 בחי' אהבה יעבדהו באהבה ואם ישפיע לו בחי' יראה יעבדהו
 ביראה והוא הקו הממוצע וכמ"ש בפסוק הביאני אל בית היי'
 למרתף גדול של יין שהעלי אותם לבחי' אהבה הגדולה היצא
 מעולם התענוג והוא נרמו במלת מרתף נים' תשיך והוא ע"ש
 פעמי' חס"ד של יין היוצי' מחרס עליון של תענוג וכן דהיי'
 חז"ל ימצאהו בארץ מדבר וגו' מדבר היה העלי' תהוה היה
 העולם עד שלא ניתנה התורה וכי' כי המדרי' מרמו לנו שורש
 התורה שיצא מעולמות הגבוהים ועלמית' שהקביה כביכול
 משתעשע בעצמותו לכרא את העולם ברצונו הפשוט וכיון שאין
 לנו השנה להבין מהות הרצון לכן נק' מדבר ותוהו כמו מדבר
 השמם מכתרי משיג את מהותו ושם מצא לישראל שרצה בנו
 ובשבילנו ברא את העולם ומהות הענין להבין איך ומה נלאכל
 הלבבות מחקרו זאת אח"כ דרך השתלשלות בא לבחי' המד' המס'
 שרמו המד' במלת יסובכנהו כי יס"ב נים' ע"ב והוא חס"ד וזה
 שהקיסן בעניי כבוד כי ענין רומז אל החס' כמ"ש בזה"ק על
 פסוק ויבא משה בתוך הענין סוד מלאך מיכאל • ומ"ש בזה"ק
 פרשת פנחס ישת חושך סתרו ענין וערפל סביבו שהם חייב פי'
 כי החייב מלבישין לעתיק והם סיד חייג דלעולא כנודע ואח"כ
 יבוננהו שכא עד עולם המצוי' ציורין ואח"כ יצורנהו כאישין עינו
 דהני' המדקדקים פי' מלה אישון בנוי' יתירה מאותיות האמנותי'
 שהם להקטין הענין ומלת אישון הוא על שם איש קטן הנראה
 בכבת עין ולכך נקרא אישון עין והוא מורה ומרמו על בחי'
 ישראל והוא שהבורא ב"ה רוצה להיות אלהי ישראל ולהתענג
 בעבודת בני אדם ולהשתלשל במדותיהם וזה נצטויר כמשפחה
 קדומה שהביט והסתכל עליהם וז"ש עד היכן נצין עד כאישון
 עינו כי משם ההשגחה עליהם למוכה לכל הברכות והבן היטב

איש

על דגלו במדרש הה"ד ימצאהו בארץ מדבר כו' שוא
 כענבים במדבר מצאתי כו' מדבר היה העולם כו' עד
 היכן שומרן כו' עד כאישון עינו כו' ע"ש ידוע שמהות רצונו
 וחפצו ית' לחדש העולמית בשביל עושי רצונו צמצם אי'ע כמ"ש
 מעצמותו ית' שהוא בלי סוף ולית לצייר ליה בשום אות וטקו'
 קדם דברא עלמא ובחי' אי'ס נק' מדבר ושם ימצאהו לכי' והתבונן
 ית' איך יקבל תענוג מהם בהתבררוהם האור מתוך המשך
 והתבררות ניה"ק מתוך השכירה כמו שנתבר' בעת יציאתם
 ממצרים בשבע שבתות תמימות השבעה מלכין עד וימלוך תחת
 הדר והוא השלימות דהנה בכל הענינים יכול להיות היו איוה
 שכירה וירידה כשעוכה ע"ד האדם שום התפארות בעבודתו לומר
 כי אני אמליך את הבורא עד התבררותו האמת שמהדר הכ
 אליו ית' כי הוא הנותן כה לעשו' חיל בתורה ועבודה כאמ'ר
 סמך הכל זה הוא תיקון והתבררות אמיתי והנה ידוע כי ביר
 הדי' מלכין ותיקונן הוא דיוקן אדם מלך הדר ושם אשתו מהיטב
 בת מ"ט ד"ד היינו העלאות המ"ט שערים שירדו כמו שמעלה
 ומכריזים אלו השערים כפי' כו' שבתות אל' והנה אמרו רז"ל
 הוסיף משה יום אחד מדעתו שרצונו היה שתנתן התורה ביום

לשבעות

בחדש

השמיני שנתנה שער הגויזן ולא ניתקן או בתקון נמוך
 ששמו רז"ל גדולה עבירה ששוכרת לסניה ולאחריה ועיי
 שאח"כ שאמי לו הקביה לך רד לא עלה התקון אז
 נמו והיינו מיט היד לא היה יכול להתברר כיא מיט
 עד לעתיד אייה כיכ שיתברר בתקון נמוי כמי שעלה
 וזהו פי' המדי' עד היכן שומרין ער כאישון עינו דהנה
 המשרשים זיל אישון הוא שלשון איש ע"ש דיוקן איש
 בעין והנה אדם המביט בעין חבירו ורואה בו דיוקן
 האדם המביט דבוק בעין חבירו כיא באפס מה כמו
 באשה שמסתכלי בימי נדה במרא' הזכוכית נעשה
 כמם כע"י דביקת העין ובאמת זה לא אמר הכתוב
 כי לא כן עושי רצינו אשר בשרשי נשמתם
 ביהוד נפלא והנה אמרו המפרשים על גזין
 הוא להקטין הרבר ודימה לו כתב
 דבריהם אכן להטעים הענין גאמי כי פי'
 והיינו התבררות הדיוקן אדם ע"י גזין שב
 וצמצום הדבר ולז"א שכל גזין בסוף תבי מורה
 מורה על התקון דיוקן אדם
 במחשבתו כמו שתלנו בנוסח קדיש
 כע"י ברא כרעותיה משא"כ אדם העושה כלי א' שים ענין
 כמי טוב כאשי נצטיירי במחשבתו כלי שום
 העולמות יתקנו אייה ב"ב בתכלית
 רצוני ומחשבתו ית' וזהו כלי אשון
 כע"י כע"י רצוני ועיוני ית' שהיה מרכבה שלימה
 גדול אדונינו ורב כח אמרו
 שהוא תקנא תינא דדיקנא ע"ש ובסקום
 קופה כמבוא' בכתבים והניקוד הוא
 ולפי הגראה הם כוונת שונות
 כוונת זה המסקו הוא במומוי כי טיב
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש

ביום

השמיני שנתנה שער הגויזן ולא ניתקן או בתקון נמוך
 ששמו רז"ל גדולה עבירה ששוכרת לסניה ולאחריה ועיי
 שאח"כ שאמי לו הקביה לך רד לא עלה התקון אז
 נמו והיינו מיט היד לא היה יכול להתברר כיא מיט
 עד לעתיד אייה כיכ שיתברר בתקון נמוי כמי שעלה
 וזהו פי' המדי' עד היכן שומרין ער כאישון עינו דהנה
 המשרשים זיל אישון הוא שלשון איש ע"ש דיוקן איש
 בעין והנה אדם המביט בעין חבירו ורואה בו דיוקן
 האדם המביט דבוק בעין חבירו כיא באפס מה כמו
 באשה שמסתכלי בימי נדה במרא' הזכוכית נעשה
 כמם כע"י דביקת העין ובאמת זה לא אמר הכתוב
 כי לא כן עושי רצינו אשר בשרשי נשמתם
 ביהוד נפלא והנה אמרו המפרשים על גזין
 הוא להקטין הרבר ודימה לו כתב
 דבריהם אכן להטעים הענין גאמי כי פי'
 והיינו התבררות הדיוקן אדם ע"י גזין שב
 וצמצום הדבר ולז"א שכל גזין בסוף תבי מורה
 מורה על התקון דיוקן אדם
 במחשבתו כמו שתלנו בנוסח קדיש
 כע"י ברא כרעותיה משא"כ אדם העושה כלי א' שים ענין
 כמי טוב כאשי נצטיירי במחשבתו כלי שום
 העולמות יתקנו אייה ב"ב בתכלית
 רצוני ומחשבתו ית' וזהו כלי אשון
 כע"י כע"י רצוני ועיוני ית' שהיה מרכבה שלימה
 גדול אדונינו ורב כח אמרו
 שהוא תקנא תינא דדיקנא ע"ש ובסקום
 קופה כמבוא' בכתבים והניקוד הוא
 ולפי הגראה הם כוונת שונות
 כוונת זה המסקו הוא במומוי כי טיב
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש
 כוונת זה כוונת אחר דהנה זה המסקו שירי לה' שיר הדש

ועתה

א ית' ויתר
 קנה כי יש
 קה בלוי
 בלוישי עי
 הבריא
 גה במי
 לקו המטי
 ושה הן לה
 המדי
 תתפקדו
 אם ישפיע
 יאה יעבד
 בית ה
 גדולה הי
 ויהא עי
 וכן וכו
 תורה
 לנו שר
 כביה כ
 וכוון ש
 הו כמו
 ל שרצה
 ומה נלא
 לבתי המ
 החסד ו
 בזה ע
 ומי ש
 שם חייב
 כנודע ו
 כאישון
 ות האמ
 קפ הנרא
 רמו על
 ראל ולה
 ייר כמח
 ען עד כא
 והבן הי
 דבר כי ש
 העולם
 שמהות
 ש איע כ
 ס את ו
 לבי וה
 מתוך ה
 עת יע
 וימלך ה
 יות היו
 עוברת
 שמהר
 ודה כא
 דוע כי
 שמו מ
 כמו ש
 ה אמר
 התורה
 נ"א

ועתה אם שמוע תשמעו בקולי והייתם לי כגולה מכל העמים כי לי כל הארץ והנה אמרו סו"ל אין ועשה אלא לי תשובה כי הילכך בא לאדם ולומר לו הילך אמה ויכול לעשות תשובה אלה אלה על פשעים וזוודאי אין האמת כך כי האדם הכולה לעשות תשובה באמת לריך לומר אמת שאני מלא פשעים ומה שעבר עבר ונעשה אני רולה לעשה תשובה לשוב לה בכל לבני ולזה אמרו חז"ל ועשה הוא לשון תשובה אם שמוע תשמעו פרש"י אם תקבלו עליכם לשמוע יערב לכם ומלאך ואילך וזהו ששמעו בקולי כי הקול הוא רחמים פשוטים כי הקול הוא פשוט והריגור הוא מחלק להקול לכל מה שרולה לדבר בו ולזה שדיבור הוא קטן והקול הוא רק רחמים וזהו ששמעו בקולי ויערב לכם ומלאך ואילך והייתם לי כגולה מכל העמים כראש הפרש"י ע"פ משל למלך שפוזר אצנים טובות ומרגליות יקרות וזוודאי מי ימאס ביומרו אחרים בודאי הן מלך שראש יודע כמה חביבין הן ואין אחר יודע כ"כ וכן הקב"ה פוזר היר"ק בכל העמים ובכל הארץ ומי מצרר אותן בודאי בניו עושי רלונו וזהו והייתם לי כגולה מכל העמים : ר"ל שאם תצדקו בגולה המלכים היינו הני"ק מכל העמים מה שהוא מפורז ומפורד בין העכו"ם : וזהו כי לי כל הארץ . ר"ל שכל הארץ יש כ"ק פשוטים לי ומערכת אה צדתי ר"ל כי יש אנשים שמקום בכל יום שיונו לשמור הצדיות לזה מצטר הקב"ה שמוכלו לשמור אותו : אפי' דבצרות הוא אהר הסתפע' ולכן הסתפעם שכולך מהקב"ה נק' ג"כ צדיות וזהו ומערכת אה צדתי שאם תשמרו כל הסתפעות שאה תלמי שיהא הולך רק אלליכם וזהו ג"כ פירוש הפ' והקיימותי אה צדתי אהמס' והאם תהיו לי תמלכת כהנים וגוי קדוש כרא' לפרש ע"ד ששמעתי שהריב"ש הקדוש אמר כשהגיע ר"ת ליוסן שהא ראש בשנה למלכו' והוסיף כל מלאך על כני וכשרא' מלאך אחר שאל ישר העניו היה מואס אחר החשו וזהו פי' הפסקי והאם תהיו לי תמלכ' כהנ' ר"ל שאם תתנו ותמליכו כל המלאכים המשרתים אותי לכל הישר בעיניכם .

ויבא עשה ויקרא לוקני ישראל וישם לפניכם ג"ל כמו שפירשתי לעולם כה תאמר לבני ישראל באותו קדושה עלמה וזהו וישם לפניכם שהם משים לפניכם הדברים כי יש גם תמשה וכל פעם רואים הקדושה שיש בדברים האלו :

ויאמר

ה' אל עשה הנה אנכי בא אליך בעצ הענין בעבור ישמע העם בדברי ע"ך ר"ל שאדבר ע"ך בקדושה קטנה כדי שיוכלו כל ישראל להבין מה שאני מדבר ע"ך :

ויאמר

עשה אל העם היו נכונים לשלש ימים אל הנשו אל אשה דהנה העובד ה' ע"מ לקבל פרש נקרא במדרגת אשה צדתי תקבל כאשה : אבל העובד לפי' כדי לעשות נחת רוח לסקב"ה ולא לשום שועלת עליו זה נקרא צדתי וזכר ו"ש מרע"ה אל הנשו אל אשה ר"ל שלא תעברו אה ה' בנחית אשה על מנת שתקבלו שכר רק כדי לעשות נחת רוח להבורא ביה ובהך שמו :

ויצא

עשה אה הפס לקב"ה האלהים מן הממנה דהנה איהא במדרש שניוס עתה חורס נקשו לפתוחם בנזקק ובנחה ערבה להם עד שעורכן עשה רבינו עליו שלום לקבל אה החורס ע"מ ואמר הלדוק הגאון מוהר"ר לוי ילמך ז"ל מ"לה לשמוע על עם קודש שנטלו במדרגת העללות והשיינה ביום הכבוד שיהיו שיהן הקב"ה אה חורחו להם אלא י"ל דכוונתם היה לש"ם שניוס שני צמיון שהחילו לעשות הכנה לקבלת החורס ועמדו בכל כוהם ובממשנותם הקדושים עד שנטפל עליכם לילום ועייפות והיו מתייראים מן לא יוכלו לקבל אה החורס בממשנה לגולה כראוי ע"כ כתבו סינה לעיניה' ולעשפתם החורגת בכרי' ש'תחשו מוחית הם ויתחזקו עשתמוסיהם בצדיות לקבלת חורס הקדושה עכ"ל . והנה הפשוטו של מקרא דמתי ויולא עשה אה השם וכ"מ דמתי עם הס פשוטי גני אדם כנודע ולכן יתא לומר עליהם שהיו ישינס וכרדתיים עד

שהקילן עשה ויולא אותם לקבלת האלהים : ודף גם לפי' שהסוד ה"ל דכוונתם היה לש"ם מ"מ מוכרע שלא סיד אותם המלכ' במדרג' גדולה כי מי שכוון לנו בטוח בה' אינו לריך להכנה ומתח' צדקותיו להלוך אל ה' ולעבודתו ומן הסתמי יסמו לחזק מוחו ולח' לו צדיות אהמס מי שאינו דנוק בצדוהו דבדוקת כלליו אינו עושי צו כראוי ומחשב ע"פ דרך הטבע וש' מר מומוסיו ומתבטח וי' בשעה שכה וכן פלר עניינס הסם שנס' זם לשם שמים מכל מקור אינו במדרגה גולה כמש"ך על ה' יסבו ואינו משגיח על פשע' לממור נפשו על פי דרך הטבע והנה ידוע כי כל מה שקאדם עושה ומדבר ועושה למטה י מעורר מרס כואה למעלה ולכן כתיב וי' משה אה העם דייקא שהיו במדרגה קטנה ובקשו לשמור מומוסיהם ע"פ דרך הטבע ועינס והקילן משה וסוליאן לקבלת האלהים כ' אלהים גימ' הטביע כי ע"י דרך הטבע שדרכו צו כמעורר עם האלהים וזה וימילנו בחקתיהם הסר במדרגה קטנה :

בפרשת

אמור ופירשם לכם וגו' עד הפסוק חמשים יום והנה על לשון חמשים יום כהן כע"י שהוא חמשה עשרים יום : ואפשר לומר כי מצד ה' אהם אלוה' כמו שקובעים זמן חמשה יום שדברנו ומומו התנאים ואם הכלה חגיגה על החזקין והנה על הכלה הם קופרין ומחשבי' יום יום מתי' יגיע עת וי' להחלם באהבים ויקו וייהו' לעת כי בא מועד וזה מדרך חמשה י"כ היום המוגבל אשר צו' בעלמו יהיה שמתה הכשולין כיון שה' מלפני ומחכים עה שמתה' בחלי היום או בערב כי אז ישי' חמשה : ובכן יחא שהסוד הקדושה רמזה לנו צדיות הקדוש כ"כ הגם שאנו מוכין שבעה שבועות בקוד עהרת האשה לצעלה כבוד מוזה"ק עיקר הפעירה והתולת היום ליום חמשי' והוא י' שמתה הכשולין והיחוד ולזה אמר הקפדו חמשי' יום כי אין פסוק נגמר רק בקדושת כהר שאנו מעשיכי' מעולם הדיקא ע"י קדושה הילס צהרם כנודע : ואמרו חז"ל כי במתי הקב"ה רמזה כוקן חמשה שבוע היום חמשידי' העולמות ונושך הכהר מהדיקא לפי עולמי' כנודע פי' כיון שבני' מתקדשי' והתטהרי' לגבל כללנו מ' מתקדש צו' ולרנו כלומר זה הענין ששלים צדלנו לצדוה המולם צענל בני ובכן נעשה כרלונו שסם עובדי' אותו כראוי ורמ' לזה צדיות כמעלה הזקן עיבר לפני חגיגה כי עילוי הזקן כשהזקן המתחן חמשה עם הזקן העליון כנודע לי מ' וזה צ"פ זקן' גימ' שדי' אשר ה' ה' יסיד וזה עובר לפני חגיגה כי לפני ת בא"ב הוא אות ש לפני אות מ לפני ב אות א לפני ה אות ד ואותו' ש' פי' א"ד פול' שדי' שהוא המימד עם הדי' הוא העל' כנודע או יתאר כי חמשה זקן פי' זקן' בעילוהו ז"יין קי"ף נ"ן האותיות האתלמות שולת כ"ב שכתב כ"ב אהיון דאורייתא הנהיגת ביום זה והם בגימתי' חמשה שהיו מקריבין שתי לחם וממנה וסוף אר"יות המילוי גפ"ן עוליק' כמו שה"ס ע"ב ק"ג מיה שסם ורדים ומתימרים עם חגיגה סגול הוא צ"ן כנודע :

ממושבותיכם

תניחו לחם תנופה מולך ומני' מעלה והניף כל תנופה מולך ומני' מעלה ומוריד ע"ם ידוע מזה"ק פי' בלק שכתב עם גסם היותקא לירוק חניו פיה ע"ם ולפ"ד כל ענין התנופה להראות כי מלא כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי' עיניה וזה ח"נו פי' ופי' כנודע כל מקום שאשה פונה הך לפני אלהי האלהים ואדוני האזונים .

ברמב"ם

פי' משלכות חמיון ומוספין כתב שתי הלחם אינן באין אלא מן החדש לא מלא חדש יציל העליו' דהיינו שדנושך כשר מן היסין והקשה עם הלח"מ ע"ם לגבי עובר דלא כתב הוי שריותא דדנושך כמ"ס לענין שתי לחם דה' דינא איה לחו לפי סכרלא עפ"י תנא דברייתא ע"ם : והנה י"ל פי' מה שנקדים בשם ספר הקנה שנת' שכל הלכה לריכה להיות מוצה ומזכרת מתחל לעילא עד קופא דכל דרגין וכן היו חמשי' סכרלא ע"ך יקדו

הוא כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקבעו זה סיס דעם זה המלך את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כאלוהי בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלוהי אגיד ועבדו פגורו זו נקי פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיבול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעפתו
 הסמות נקבעו פ"י הדמס נקבעו הסמות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמס מ"ד לוי' י"ד למ"ס סיס כינס ת"ס דלמכנס
 המכנס ונעספ כו"ן מערי כינס מלל כפנני עונדי חותו ימ'
 וכמסירי מדותיכס יכולי להפלות דיוקן סלדס כמ"ס כילוד כיקודם
 ד"ס כ"ן פוסט פלל כגיבול תקנין הפלל עליון :

הוא כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקבעו זה סיס דעם זה המלך את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כאלוהי בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלוהי אגיד ועבדו פגורו זו נקי פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיבול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעפתו
 הסמות נקבעו פ"י הדמס נקבעו הסמות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמס מ"ד לוי' י"ד למ"ס סיס כינס ת"ס דלמכנס
 המכנס ונעספ כו"ן מערי כינס מלל כפנני עונדי חותו ימ'
 וכמסירי מדותיכס יכולי להפלות דיוקן סלדס כמ"ס כילוד כיקודם
 ד"ס כ"ן פוסט פלל כגיבול תקנין הפלל עליון :

ונבא

לבאר מצות הגזיר . הנה הגזיר הרוצה להפריש את
 עצמו מעסקי העולם הזה ונעשה מרכבה לפלא עליון
 וזהו איש כי יפלי' א' לגדוד נדר נזיר להזיר הוא מלשון הפרשה
 כמש"ל האי כתר' עליאה איכס הוא כו' ובא זה הגזיר להיות
 מרכבה לעולם הקדוש הזה : מצותו גדל סרע שער ראשו .
 ובלוים כתיב והעבירו תער על כל בשרם והענין הוא כמו
 שהמשיל הה"ק המפורסם מוח' כו' יצחק ג"י לרב ששלמד
 לתלמידו דבר שהוא עומק המ' שני . צריך להלביש לו זה הענין
 והשכל במשנים ולבושי' לפ' דרכו וקט שכלו . מש"כ אם
 הוא מלמדו שכל קטן למי השג התלמיד או אינו צריך להלבישו
 במשל . כ"א יצטרך להלביש לו גם זה השכל הקטן ער שיבינו
 הוא מצד גרעון וסחתת התלמיד שאינו נוטה לבנו להבין מה
 שביבולתו . כן זה הגזיר שהוא מרכב' לעולם נבוא כוח . ומשם
 אי' להשיג כ"א ע"י שערות וניסין . מש"כ הלויס ארבי' מצווים
 להסיר השערות . כ"א יוצרו לשערות זה הוא גרעון אצלם :
 וכתיב וכפר עליו מאשר הטא עד הנפש . ואיתא בש"ס אמר
 שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר כו' ס"א סחו יצרו
 עלי אמרת' העבודה שאנלחך לשמי' . כי זה נקי אצל אדם
 כשר הטא מה שפחו יצרו עליו . דיש לו להזכיר בעצמו מקודם
 ובלה הגזיר סחת אוהי'ם את ראש נזרו . ולקח את שער ראש
 נזרו . נתן על האש אשר תחת זבח השלמים . ואזיל אם
 יגלה בעזרה ה"ז דרך ביוין . אלא כוונת הסמוק שלאח' שהיטת
 השלמי' שנא' ברוך סחת איהי'ם או יגלה . ובודאי אין המקרא
 הזה אומר אלא דרשוני כי מה ענין סחת אוהי'ם לכאן לרמוז על
 אחר השת' טה אמנם לפי דרכינו ירמוז עוד בזה דוח הגזיר רוצה
 להפריש א"ע ולעמוד במקום גבוה כזה שיקבל משם השפע
 והנה בהשלמת ימי נזרו רוצ' לעמיד במקום עבודת האד' לוח
 ייעצו התי' הקדושה במתיקות רבירה שלא יגיע לו שום גרעון
 ע"יו כי כל אלו המדרגות שהשיג בעודו נזיר יכול להשיג ע"י
 הויא והוא הנקי סחת אוהי'ם הנקי היכל הקדוש ומכון באמצע
 והוא הפתח שהיה יכול להשיג ע"י כל המדרגות העליונות כתיב
 ונתן על האש אשר תחת זבח השלמי' דונמת הוסי' המוסחי'
 ידוע להם מיני עצים לתבשיל החולי' וכ"א לפי צורך רפואתו :
 ולזה יעצי' התורה נתן על האש אשר תחת זבח השלמי' לים
 שכה הקדושה שע"י השערות חס יעז להשיג כל ההשגות ויכ' לים
 להשיג כל השנות על ידי עבודת האדם ולזה נסמכת ברכת
 כהנים לפרשת נזיר ש כולים להשיג על ידי עבודת האד"ם כל
 דמריבות על ידי שמונה ועשרים תיקונים י"ג ירדין תשעה וי"ן
 ששה ההי"ן והוא הכלי המחויק ברכה לישראל כשהשפע באה
 על ידי עבודת האדם מש"כ כשהשפע באה ע"י עולמות ערוני'
 או כולם רוצים ליקח מחסרו ית' והבן .

פרשת נשא

הוא כל המלכות וטעמן וימיוקן עד כוסא דכולא ע"פ : ולכן כנס
 המלכות נקבעו זה סיס דעם זה המלך את גדולו דכנס עלותן כ"א
 המלכות וזו ימ' כאלוהי בלי המלכות לכיור ימ' אמיתת מלכותו
 ועל גדולתו זה אינו נתיי פנים אכל חותן המלכות כנס לכיור
 ימ' ולדעתו כמ"ל דע את אלוהי אגיד ועבדו פגורו זו נקי פנים
 חס הדמ' הי' כלי כגיבול לדעת עליון וסמך לוי' וחסו דעפתו
 הסמות נקבעו פ"י הדמס נקבעו הסמות ונתיימו זה לומדים
 זה כים דתינו הדמס מ"ד לוי' י"ד למ"ס סיס כינס ת"ס דלמכנס
 המכנס ונעספ כו"ן מערי כינס מלל כפנני עונדי חותו ימ'
 וכמסירי מדותיכס יכולי להפלות דיוקן סלדס כמ"ס כילוד כיקודם
 ד"ס כ"ן פוסט פלל כגיבול תקנין הפלל עליון :

במד' מי עליה שמים וירד מי עליה שאים זה הקביה כו'
 וירד : וירד ה' על ה' סיני מי אסף רח בחפניו :
 אשר בידו נפש כל ח' כו' מי צור מים בשמלה צורר מים כעבין
 מ'

גם למי
 יד חותם
 להכנס
 לתוך
 כלהו
 וימחשו
 שים תכל
 תשנית על
 שם שהלדס
 ולכן כתיב
 לשמור
 אלת
 עירור
 יד חתמים
 ימ' שהם
 מד ככלל
 נעשים
 החתונות
 ג"ע עם
 אלו מדרך
 מולין כיון
 י' אז ימ'
 הקודם
 לנפלה
 ימ' וה' י'
 כי אין
 נקל עמי
 דמה כקו
 גל למי
 וזו ימ'
 ולם עניני
 לזו כתיב
 סתמון
 ש"י אש
 אוח ש כפי
 י' ח' מו
 יאמר כי
 ומלכות
 גביהם
 נשין עול
 ס המינה
 דש"י פ' נצ
 ומני
 סינקה
 מל כל
 ומר כל
 זונים .
 ס שמי
 דמס יעז
 ס"ח ע"ס
 סמי לחס
 וסני י"ל
 לתי' הובס
 וכתי' סלסו
 יקרו

מי הקי' כל אפסי ארץ ה' ממי' ומחיה מה שמי צור שמו שרדי שמו : ה' צבאות שמו : ומה שם בני וגו' בני בכורי כו' . הנה התרגום תרגם על ויירד ואתגלי הענין הוא : כי לא יצויר אליו ית' הממלא כל עלמן בכל עת וזמן ולית אתר פנוי מיניה כלל . כלום שירד על הר סיני . עיב תיקן זאת בפירושו שמלת הורדה הוא ענין התגלות אש' נתגלה כעת לעין כל כי הוא נעלי מעין כל חי וכן חיו סילוק שכנתו היינו הסתרה הלילימהברואי ואולם אחי שהכשירו מעשיהם לגודל הודככותם והסרת מסך הסבדיל נתגלה ית'ש במעמד הנבחי' ו או אורו סא"ם ברכת' פנים בפנים דיב' ה' עמכם והנה כתיב דמות כמראה אדם עליו כו' היינו כמראה שקורין בליא שפיגל שהצויר שמראין כנגדו רמיונו ממש נראה מתיבו וזהו סא"ם שכפי הפנים והצורה שפנים אליו ית'ש ככה מנלה הצורה וידוע שהסתכלות הוא קצת רביקות במראה כענין אשה גדה שנעשה כתם במראה במקום מבטח כנ"ל כן בוודאי להיפך כשהואין ומסתכלין בו בנזון טוב ובהיר מביאין בו יות' בהירות ככה כשמוכנין בניי מעשיהם ומטהרין רמיה איבריהם ושמה' גדיהם במלא קומתם או הסה מרכבה אליו ית' וכביכול נצטיי' בצויר ודיוקן אדם : אמנם מאן יוכה להאי נהרא שהיה מרכבה אליו ית' בבחי' יש' אשר כך אתסא' כנונא דיליה אין זה כ"א אותם הצדיקים שהם בבחי' מ"ה לפני ה' בעונה גדולה למשיה' כהיראת שמו מ"ה ויש' היא חלת קיין דאבות מי שהוא בבחי' מ"ה היא אדם . ולזה משה קיבל תורה מסיני וז'ש בר"מ פוסך סיני הר סיני היא נים' רבוע שם מ"ה והוא כסין הר שמשפע ועולה בכל פעם והוא נים' מ"ה אדים ולדא בזוה"ק שעד סתן תורה לא נתגלה הסה הקדוש והענין הוא כאש' ת"א"ה אהבת אב לבנו יחידו אין לה התגלות כ"א ע"י הסה שרדי' עמו בדברים ערבים ומתוקים דברי חכה ושעשוע ועכו"א אין לה כל כך התגלות בשלימות כמו שהוא תקועה ברוחב לבבו לאן שיעו' בו מה שמתגלה הוא ע"י צמצום ולבושי' הדיב' כן במהן תורה שנעשו מרכבה אליו ית' כמ"ש בני בכ' רי' כו' ונתגלה להם פנים בהר סיני נים' מ"ה אדים ונראית ונתגלה חבתו ואהבתו עליהם ע"י הסה כביכול כמשיך . ולכן היה ע"י לבישים ויירד ויירד היא כו' . ובס' גינת אגוז מסר' השם להיפך והכל הולך למקום אחר וכונתו ניכ' כנ"ל שכל מה שנראה השפע להשתלשל באה יות' בצמצום וכמשל הנ"ל וזהו ס"י המדיר מ"י עלה שמים מ"ה הם ג' שייב ומבינה עלה לשמות הנקי' שמים בהשתלשלות עד שירד על הר סיני ונתגלה לעיני עמו מי אסף רוח אשיבידו נפש כל חי . בידו צירוף ויירד ועם ר"ת ניפיש כל חי נים' מ"ה והיינו שופך דים האדם באדים היינו העולמות עליונים שאין לצייו אותם בהווית כ"א בהתלבשות אה"ה . מי חקים כל אפסי ארץ . היינו אותן שירדו לאפסה הוא ית' מקים אותן כמ"ש ה' ממי' ומחיה מה שמו צור שמו . היינו צייר ציורין . שרדי שמו שאמי לעולמו די ר"ל להעלמו שיתגלה אהותו בעלי' ה' צבאות שמו היינו בינה כי גם העולמות שלמעלה מכינה נקי' בינה לבני עלמן קדמין . ונק' בינה וחרין שוקי' ונק' צבאות ומה שם בנו בני בכורי כו' הנם שלא יצויר אצלו ית' שים השתנות כאשו אני ה' לא שניתו אכן אין בזה צד שינוי כי באמת גם קודם הברואה היתה זו הישימה שהיתה הרגהנה ע"י בני בכורי ישראל :

ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם למשל אנו רואין כנ"ל באיזה איש חשוב ומסווסם נקי' אשתו על שמו אשת סלוני והיא מבידת ניכ' בכבודו י' ועאכו"ו שאנחנו נכבדים ויקרים ומבוכים מכל מלאכי מעלה מהמת שהבורא ב"ה שמו קראת בשמך ואנחנו יש' עמו כלה המקורשת וסוד וארשתך לי לעולם וז'ש הקב"ה ושמו את שמי על בניי דהיינו שתקרא אותי בשמי כי הם עמי וידירתי ומילא ואני אברכם בכל הברכות

ויסכימו סמליא של מעלה כי כבוד יש' הוא כבודי במשל הנ"ל ויהי ביום כלות משה . במדרש אמ' רבי ברכיה הכהן כרבי' שהיו ישראל בסיני רמזן הקב"ה שכש"שורה שכנתו ביניהם או יברכם אמ' להם הקב"ה כשאנא אליכם אני בא מני ברכות וכו' . והיכן רמזה להם בסיני שנא' מוכח ארמה תעשו לי וכתב בכר המקום אש' אוקיר את שמי אבא אלך וברכתו וכשבא אליהן ברכן דכתיב יברך ה' אימתי ביום שהוקם המשיב עכ"ל . דהנה הברכות באים מסוד הועיר שהוא סוד התור' שנתנו ונתגלה בסיני ע"י שנעשה היחוד למעלה שנרמז במלת שמי' ש"ס יתד אומא ומלת שמי' ניש"יקון שמע"אל מ"ט' ה"י"א ואח"כ בא מעין ברכות ע"י הועיר . וז'ש בכל המקום אש' את שמי' כנ"ל . וזה ושמו את שמי' על בני ישראל ואני אברכם ע"י היחוד עליון מאותיות שמי' אני אברכם בכל ברכות :

פרשת בהעלותך

בהעלותך את הנרות . במד"ר זשיה' כ אתה תאיר נרי אשתי ישראל לפני הקב"ה רבש"ע לנו אתה אומי' שאתי לסניך אתה הוא אירו של עולם האורה דרה אצלך רבת ונהורא עמיה שריה . ואתה אומי' אל מול פני המנורה כו' הו' כי אתה תאיר נרי אמר להם הקב"ה לא שאני צריך לכם אלא שתאירו לי כדרך שהאית'י לכם למה לעלות אתכם בפני הענינים שהיו אומרים ראו היאך ישראל מאירין למי שהוא מאיר לכל וכו' . ביאור הענין עי' הקדמת שאמרנו כבר וכתבנו מזה באורך בהגות דס' תיקוני זוה"ק כי הבורא ב"ה הוא מאיר בחסדי הגדול לכל בריותו ועשש"ע שפע כל הצמ"ח אמנם בני ישראל יתאחו החיצונים לעשוק להשפע שהולכת לבניי כי העיקר ברא העולם עבור בניי כמ"ש במדרש בראשית : לכן צריך להיות נבול וצמצום להיות ההנהגה מדה במדה לשלם שכן לעושי' רצונו ולהעניש לעוברי רצונו . ואע"כ דלית ביה מדה ודמין תת' מדרגו לאיתלבשא כפי המדות שעיבדין אותו ובעובדא תליא מלתא וז"ס כל המצות שאין הקב"ה נצרך לבריותיו בשום ענין נזרות המלך הם המצות ובשיעשו רצונו או ישפיע להם לברם כל טוב ואין לאחר עמם . ועתה אם בניי עושי' המצות הם עושים השבול וצנוור להשפעת הבורא ב"ה ומדה וצמצום . וז"ס המד' אמר הקב"ה לא שאני צריך לכם כי אני מאיר בחסדי הנרות ומשפיע לכם כ"ס אלא שתאירו לי דהיינו להגביל ההשפעה כו' שלא יתאחו החיצוני' והיינו להעלותכם בפני כל הענינים שיאמרו בעצמם ראו היאך ישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל ותם עושים בזה נבול ושפע לאודו למשל ע"ס שבעת נרות המנורה המרמו על המלכות שממליכין את הבורא ע"י מדותיו ובאמת הנ"ל הוא ברצונו הספוט ואין שינוי בו בשום ענין . ויתר הדברים מבוארים במ"א בהגהות לספר גבורות ה' ולס' תיקוני זוה"ק וס' על ליקוטים סיב' האי נאון ע"ש :

דבר אל אהרן וגו' בהעלותך במדרש זשיה' יראו את ה' קרושיו כו' את מצא למערה י"א שבטים הקריבו ושבת אפדים הקריב כו' ואהרן לא הקריב כו' אמר לו הקב"ה כו' לגדולה מזה אתה מתוקן כו' אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאורו וכו' הברכות כו' אינן בטלין לעולם ע"כ (כי טאח) שאמרים ניכ' הקריב הרי נשלם כבר הייב ושכמים נגד רגלי המרכבה) הנה אהרן נכ' שושבינא דמסרינותא ואחול' הככור והמעשר וכבר כתבנו לע"י כי חכמה תתאה היא כלי' בחכמה עילאה ואהרן שורש נשמתו מבחי' אבא והוא המעמיד כנ"ל לפני ית' וציוהו השיית' שבהעלותך את הנרות היא כנ"ל לפני ית' יעלה איתה כאש' היתה בשורת המחשבה

בנבל עשור אומרה לך עיש דחנה עיקר חתיקין לחקן שבע סמ
 הבנין ולהעלותם כנודע עד אשר לימות המשיח שיהיה להם
 עליה עד הכינה או יהיו שמונה ואח"כ לעתיד לעולם שכולו
 טוב ויתוקן העץ הים עד שישו שהיא הרצון ואו בנבל עשור
 אומרה שכל עשר כחד חשוכן ונכללים יחד והבן :

עשה לך שתי חצוצרות כסף • במדר' ושיה שאו שערים
 ונו' ה' צבאות הוא מלך הכבוד שהוא חלק מכבודו
 ליראוי כיצד הוא נקרא אלהים וקרא למשה אלהים שניא ראה
 נתתך אלהים לפרעה הוא החיה מתי' וחלק מכבודו לאלוה
 והחיה את המת וכו' ולמלך המשיח הלביש לבישו שנאמי הוד
 והדר תשוה עליי מה הקביה כתיב בו עליה אלהים בתרועה כו'
 איל הקביה למשה מלך שותיך כו' אף אתה עשה לך שתי
 חצוצרות כסף וכו' עיש הנה קבלנו מאדמיה הגאון מלך שתי
 ולהיה צירף חצוצרות חצי צורות דהיינו שהיו מרסוים על כנפי
 עם הודה שהם כחצי צורה כל אחד לבדו כפיכול כבודו לפי
 רצונו הנורא ית' כל אהבתו והתדבקו בהאומתו כנפי' והוא ניכ
 משתוקק ומתדבקת בנפש רוח ונשמה רבורא ית' עד שהכל
 נכלל באהדות וכוצא הרבה מצות שצונו רבורא ביה לרמז בהן
 היתוד והדבור כמער' איש ולויות כמו הלולב ואתרוג הנו' בזה
 ותיקונים וכן שאר ענינים ואע"ג דאיהו בנצה ואיהו כבוד הם תרי
 סלני נוסא וע"י היתוד נעשים דבר אחד שלם וכדונסתם היו
 משה ואהרן כנודע ונקי' ניכ השפתים כמו נצה והוד כי מלת
 שפתים הוא על משקל שנים כמבואר במ' דקדוק שמה אחת רא
 חוכל לדבר בלא חבירתה וכן הרגוים אי' ללכת באחד משאיכ
 שאר איברים כנודע והשפתים הם הנקי' שערים מלי שיעורין
 דלכא כמ"ש הוה"ק נודע כשערים בעלה עיש והיינו כי מחשבת
 המלך אי' להשיג ולעשות רצונו רק אח כ שנתגלי ע"י השפון
 והדבור או ממליכין אותו ולכן נקראו שערים שע"י משער העובד
 אותו איך שיעבדהו ולכן סמך המד' עשה לך שתי חצוצרות
 כסף ושיה שאו שערים ראש"כ כי השפון מרמזי' ניכ על
 היתוד שע"י שניהם נגמ' מלוכת דמלך כמו ע"י חצוצרות
 שנתמזים כנגד נצה והוד כנפל • וזה הכבוד שיתן למלך המשיח
 שאו יהיה חתיקין כראוי זה הדר והדר תשוה עליו כי הדר רומז
 לנצה דאיהו בנצה וסהדרים אליו שהכל בכחו והוא כבוד מלך
 הדר והתיקון כראוי הבן :

ויהי כנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ונו' רמו הארון לת"ח
 שנקי' ארון כמו שאמרנו על מאמר חז"ל שקורין לארון
 ארנא כי הת"ח נקרא ארון ע"ש הלוחות והתורה שניתנו בו
 והוא מבוזה בעיני המון וקורין להם ארנא בלשון בזיון והנה דרך
 הצדיק להתקרב לבוראו דבר יום ביומו אכן למי שהבורא ביה
 רוצה בו מנסהו בכמה נסיונות אם יעמיד כס ואז אם יתחוק
 ויעמוד על משמרתו אז יערה למעלה גדולה ונפלאה וכמ"ש
 במד' קח את הלויים ושיה ה' צדיק יבחן אין הקביה מעלה את
 האדם לשירה עד שיהיו ובודק אותו וכו' עיש והנה בשע' הנסיון
 שהיא ירידה לצורך עליה כנפל העלייה הוא כמי העולה במעלות
 הסולם אשר מירי ציוד לעלות אל השלוב הגבוה עוקר דגל א'
 משלוב שתחתיו ונשאר עומד כרגע כרגלו אחת על המילוי ונלו
 אחת באייר ואז צריך האדם שמינה והבתנה שלא יפיל ח"ו וכן
 הענין הזה בעבודת ה' בשעת הנסיון אף ע"ג שיעלה אחר כך
 יותר גבוה מ"מ בשעת הנסיון נשאר עומד כמו על רגל אחד ואז
 צריך שצירה וחזוק ה' ישמור לנצה כל התוסים בו ושיה ויהי
 כנסוע הארון כלומר כשהת"ח ניסע מענין לענין ומדרגה למדרגה
 ויאמר משה כלומ' שהתפלל על הצדיקים קומה ה' והיה בעורתם
 שי'א יפלו ח"ו ואדרבה ותחוק וועלו יותר יות' ופוצו אויביך
 ויגוסו מנשאנך בלי שלא יהיה או אחיה לחיצוני' בהם עד יעבור
 עמך ה' אמן :

השבת וזהו שתהא שלהבת עולה מאליה לשון מעיל י"ה כי
 נ"א מתחלה כמ"ש מוד שלהבת כדחיצת חמין בעיש ועיקר
 הלהת וקבכתה ממנו ית' ע"י עמוד דאמצעי'תא היינו אל מול
 המנוה יאירו שבעת הנרות כי ע"י הקצוות אי' לקבל שלא
 חתו ח"ו החיצונים משאיכ לעיל כשהיו העולמות בתקונם
 כי כי ימין ושמאל חפוצי ולא יהיה סחד מעשו וישמעאל
 וקדק נים יירש כו' וז"ש המד' הקרבנות הם בזמן בהמ"ק
 הנרות אינן בשלים לעולם דלכאורה חמיה הן הן הנרות
 הנה : ואם כונתו יהא על נרות הנובה כמ"ש המפשי'ם
 בנכות בבל גם מצות הנובה עדיין לא היה ולפי מה שכתבתי
 דהו ההנה היתה כפי' על ימי החורבן עד שיהיה העולמית
 קיון כי נשמת אהרן היא הכלי לזה וזהו אמרם ז"ל וכן
 יקום כו' אינן במלין לעולם כי ברכת כהנים על ידי כהנת
 וז"ל וזה נתקן כבוד כהנים האמורה מפי אהרן שצריך שיהא
 קדק לפת אהרן ואמ' הכתוב יעש כן אהרן כו' כי יש צדיקים
 יחייבים נשמות כנפי' לעבודתו ית' בתחלה ואת"כ לפעמים א'
 הו לאותן אנשים בתמידות בעבודת השם משאיכ אהרן
 ה' לא שנה מהעמדת כנפי' הוא מפרוניתא קדישא לפניו
 כל הים שיהיה כלי למחשבה עליונה להארים מעוה הננו
 מן מדרש גדול אורו של הקביה החמה והלבנה מאירין
 ומה"כ הן מאירין מוקוקי אור של מעלה הן חוספן שגא'
 ה' העד יתלכו כי ת"ץ נימ' הויה חסיד ומשם מקבלין האור
 עשה ניכ מורה רוח כי ה' היא חכמיה המשפיע לבניה
 ח"ו ומשפיע לניין ע"י ה' ומשם בא השפע לכנפי' ע"י
 קדק הינו יוד' מחצ"ך ובשורש הוא לנינה ביק הניתך שהו'
 כן וכן והבן כזה : ואמר עוד גדול אור שלמעלה שלא יתן
 ית' אלא אחד ממאה שנא' ידע מ"ה כחשיכא כי השם מ"ה
 כמלוי אלפיין ולכך דרשו רז"ל מ"ה לשם מאה וכמ"ס
 הנא דרש זה ס' כתי' מ"ה הוא נתחב בשורש כל השרשים
 אש"ה הנקי' למקובלים בשם חושך לרוב תעלומו ומשם
 הן החמה והלבנה הידועים ואמ' אל מול פני המנוה כו'
 עובדא תיא' מי' נמנעה השמחה מן הרשעים ונתנה לצדיקים היינו על
 נמנע השמחה מן הרשעים היינו החיצונים שלא יתאחו ח"ו
 ונתנה לכנפי' שהוצרך הקביה לישב עם בשר ודם בנר כי
 דאמצעי'תא נקי' כיו עיש הרמ"ה מצות עשה ושמה
 עלית כנודע בניד היינו היתוד העולה נ"ר • וכפיכול על
 נשמת מעשיהם מתלבש ית'ש בכחינת תפארת ישראל
 ומתייחד עמהם בני יחודים העודי' נ"ר :

את הנרות : כמדרש הא כיצד שלשה כלפי מזרח
 ושלשה כלפי מערב ואחד באמצע נמצא כולם
 ע"ש את האמצעי' טכאן אמר ר"ג האמצעי' משובה עכ"ל רמז
 וז"ל כל העבודות וכל הענינים היא לדכס בנוסא דמלכי' דהוא
 דאמצעי'תא וזה אל מול פני המנוה יאירו שבעה ולא
 ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא
 דאמצעי'תא ואמצעי' הוא המשיב •
 את הלויים מתוך בני ישראל ונו' רמז בכאן ענין נפלא
 שצוה לקחת אותם מתוך בני ישראל מתיבות אלו כי בני
 ית' כ"ח ניון יוד' האותיות האמצעות הם יודי' נימ' כי כ
 ית' אהרן וכל העבודות וכל הענינים היא לדכס בנוסא דמלכי' דהוא
 דאמצעי'תא וזה אל מול פני המנוה יאירו שבעה ולא
 ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא
 דאמצעי'תא ואמצעי' הוא המשיב •
 את הלויים מתוך בני ישראל ונו' רמז בכאן ענין נפלא
 שצוה לקחת אותם מתוך בני ישראל מתיבות אלו כי בני
 ית' כ"ח ניון יוד' האותיות האמצעות הם יודי' נימ' כי כ
 ית' אהרן וכל העבודות וכל הענינים היא לדכס בנוסא דמלכי' דהוא
 דאמצעי'תא וזה אל מול פני המנוה יאירו שבעה ולא
 ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא
 דאמצעי'תא ואמצעי' הוא המשיב •
 את הלויים מתוך בני ישראל ונו' רמז בכאן ענין נפלא
 שצוה לקחת אותם מתוך בני ישראל מתיבות אלו כי בני
 ית' כ"ח ניון יוד' האותיות האמצעות הם יודי' נימ' כי כ
 ית' אהרן וכל העבודות וכל הענינים היא לדכס בנוסא דמלכי' דהוא
 דאמצעי'תא וזה אל מול פני המנוה יאירו שבעה ולא
 ששה הנרות כי כל השבעה הוצרך להעלות אל עמודא
 דאמצעי'תא ואמצעי' הוא המשיב •

כמשל הנ"ל
 הכתן כרבי
 שדה שכתב
 אני בא ש
 ארמה העש
 ללך זכרתי
 שהוקם המשב
 ד התוד שיהי
 כמלת שמי
 מטי' ה' ה' ה'
 קום אש' אויב
 ישראל אויב
 בכל

וברדת המל על המחנה לילה ירד המן עליו דומן כמאן סוד יחוד כנני עם דודה דהנה מכשרי אחזה אלוה כי אין אשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי מקודם היא היתה גן נעול רק עיי שעשאה כלי היא מעלה נחיד וחיתתה אליו וכן כביכול הכיב"ה עיי שנתן הכ"ד כמוה ודיבורו הקי כפינו היא שעשה אותנו כלי לעבודתו עייזו אנו מעלים נחיד וחיתת הקידוש וערכות וידידות וכן נרמז בפי הנ"ל כי מתחלה וברדת המל על המחנה לילה כי המל רומז לחתן שראשו נמלא של ושל ורחות אין נעצרין כי הוא חמיד ומסידת בלי זמן ונכול וגם סילוי של הם אותיות תפ"ד ס"ח למ"ד שמירה על הבורא ביה שתמיד הוא שופע בתוכנו ואח"כ אנו מעלים במעשינו נחיד ונקי מ"ן נוקבין לעורר הבה הקודש כנודע וזה ירד המן עליו שהבורא כביכול עושה כאלו מקבל תענוג משנו דרי משה אע"פ שהכל שלו ומירו נחמו לו כינה הכי בלי ירד המן עליו כי הוא מתעשר בנו ומתפאר בנו לנצח נצחים ומשירא שמתיחר עמנו ומשפיע לנו כל הטובות וכל הצטרות עמו כנ"י וזה שימונו ח"ל במשבת יוסף דע"ו ע"ב כתיב ותעל ותעל המל וכתוב וברדת המל של מלמעלה ושל מלמטה ודומה כמו שמונה בקוספא ע"ש . וזה מורה כדרכינו שמתחלה שופע בנו הקדושה לעורר נפשיותינו לעבדו ואח"כ אנו מעלים מ"ן בעבודתנו עד שעיי חיתת הקודש אנו מביאים ההשפעה שנית בלי הספק לטוב לנו כל הימים אמן :

פרשת שדה

יִירָא משה להושע בן נון יהושע ועיי בתרגום יונ"ב ועד חמי משה ית ענותותי קרא שניה יהושע ע"ש ודבריו נפלאים ור"ך לפרש דבריו בעוה"י דהני למעלה בסוף פ"י בהעלותך אלרד ומ"ד תתנבא" בתחנה כתיב ויען יהושע בן נון ויאמר ארונים משה כללם . ואצרו בנתרא שזין מתנבאים משה מת יהושע מכניס את ישראל לארץ ע"ש ועזה נחזי אן אס ח"ו ה"ס יהושע מבעלי רוח גבוהה ומתבקשי הכבוד לא ה"ס כועס עכ"פ עליהם שהם ה"ו מתנבאים על גדולתו ורוממות קרנו אבל מדמיונו שאמר יהושע ארונים משה כללם מוכה שה"ס עמותן ובורח מן הכבוד כדרך הדריק וה"ס אומר בלבבו מוטב שיחיה משה רבינו לעולם להנהיג את ישראל ואנכי אחיה עבד למו ולכן נוחא שקר' משה לו יהושע פירש"י יו ישיעך מעלת מרגלים וקשה וכי ס"ד על דריק שפניו כפני הלבנה שה"ס נפתח לענה הרעה הזאת להוליא דבה על ארץ הקדושה אלא ע"כ מכה שראה ענותותי והשחוקקתו לחיי משה רבינו עדי עד חשש לו פן יפול עייזו בעלת מרגלים כדי שלא יכנסו ישראל לארץ ומתילא יאריכו ימי משה כי מיתת משר' ע"ה תלוי בבית הארץ כמ"ש הקב"ה לכן אחת לא חבית את העם הזה אל הארץ וגו' ובודאי שלא היה נעלם דבר מנביאים הללו כמו משה ויהושע ע"ה שראו הדבר הזה שימות משה קודם ביאת ישראל לארץ . וא"כ יש לחוש פן עייזו יעכב יהושע כניסתן לארץ להאריך ימי משה רבינו ולכן משה ענותן קרא אותו יהושע יו ישיעך מעלת מרגלים כלומר י"ס ה"ך שיחיה ולא תלך בדרך חטאים ח"ו וחס שתרנס וינתן כד חמי משה ענותותי פ"י במה שאמר למעלה בקף גדול ארני משה כללם לכן קרא שמו יהושע כפירש"י יו ישיעך מעלת מרגלים כנ"ל :

יעתה

ידל נא כח ארני . אית' בילקוט זש"כ יאחז לדרכו ועזר ידי יוסף אומץ אצור רבי חייא ז"ל זה הקב"ה דכתיב ב"י כי לריק ה' לרקית חשב . וטסר ידים זה הקב"ה דכתיב ב"י עטור עינים מראות ברע . יוסף אומץ זה הקב"ה שהוא מעלים כמו של לריק שיעשה רלונו ד"ח יאחז לדרכו זה משה שנא' בו לרקת ה' עשה . וטסר ידים זה משה דכתיב ביה לא אצור אחר מהס נשאתי . יוסף אומץ זה משה שהוא מעלים כח גבורה כמד"ח ועתה ידל נא כח ארני וגו' . ד"ח יאחז לדריק רכבו בשעה שאמר אכנו בדבר ח"ל משה תפוס מרתך . תפוס אומנתך כל הדריקים תפסו כח"ח אומנתו אברהם תפס את הצינים יצחק תפס את התפלה יעקב תפס את האמת שנא' תתן אמת ליעקב יוסף תפס את הסמיות שנא' ויע אליו חסד . משה תפס את הענוה שנאמר והאיש משה ענו מאד . אהרן תפס את השלום שנאמר בריתי היתה אתו החיים והשלום פתחם תפס את הקנאה שנאמר בקנאו את קנאתי אף אתה תפוס אומנתך רחום וחנן וגו' לכך נאמר ועתה ידל נא כח וגו' אמר ר"ל משל לגבור שצא לטעון קורה נחלה ותלמידו מהלך אחריו כ"ו שה"ס החלמיד רוחה את רבו מתנבא ואלך ה"ס אמר לי יתקוף חילך . כך משה כ"ו שה"ס רוחה את הקב"ה מתפייס וסולח לישראל ה"ס אומר לו ישר חילך ועתה ידל נא כח ארני וכי ע"ש . ונראה בעוה"י ליישב שכולן דברו דבר אחד ורמזו להראות כמו של משה והממכתו הרמזים וחסד'ס לעולם . ע"פ דאיתא בזה"ק בפי' זו בזה הפסוק חייא תא חזי כד אנסיר עתיק' סתימי' בתיחא אסיר' ללנא וכו' ה"י חילא דתתא עתיקא קדישא סתימי' דכל סתימין ידל נא דית"בי ויסני לעילי' ויתגניד ויתמסך לתתא וכו' ע"ש באורך וסנה כבר כתבנו מזה בכ"מ שעיקר מחלוקת הרשעים והעכומי' מימי קדם עלינו להכניס אותנו מה שאנו אומרים שהבורא ב"ה ברא את עולמו בשביל עוסי רלונו שנעבדו בתורתו ובמטותיו כל הימים והוא מתנהג עמו תדה בתדה ומקבל עבודתו ומשפיע לנו במדה שחדש תודר תודרים לו . וחס הענין ממונה בשם אלהי ישראל ובכתבי האר"ל מנכה בשם ז"א ודיוקן ארס וכמראה ארס דלמעט מתנהג למעלה והעכומי' כפרו בזה כמו פרעה והמן וכיוצא בהם כמ"ש במ"א ע"פ סברתם הגדולי' בפניות מחמת הכלל המונה שהבורא ב"ה לא ישמנה ונתן ישיגוהו משיגי הנוף ומקרי הזמן ופגעיו א"כ לא יאוחו להגבינו בשום ענין עבודה או עשיית רלונו או להיפך ומזה יאלו לעשות שאינו משיגה בעולם השפל רק שנתן כל הממשלות בטובתו ומזלות וחס המנהיגים כרלונם ולכן יאות לעבדו . ועבירי' גוררת עבירה שענים הטעם מתילא לומר כיון שאין חס הבורא ב"ה בעבודתו כלל א"כ למת ברא עולמו כלל עד שפגם ברעוה דרעיון ואמר שהבריא' היתה בסכרה ולא ברלון וע"פ גולס קדמון שה"י קודם הברואה וע"כ הרעו לאבותינו במלך וכן כיוצא בהם עד שהקב"ה גילה כמו ועולם ידו להעיישם מת במדה כמ"ש במד' גבי עשר מכות ודוגמתם כאשר בא סב"י בדבריו כל אחד על מקומו . ונגל' עליהם שבני בכורי ישראל

וכשביל

יוסף אומץ זה משה שהי' מעלים כמו של גבורה עמי' שאמר
ועתה יגדל נח כח אדני להגדיל הכח למעלה ולהמשיך בו הסדר
שנתן הוהו כחמרה דתיב על דורדי' כנודע : ואח"כ יבאר
המד' אופן המשכת החסדים שהמשיך משה לבחי' סקווין והוא
על ידי הזכרת זכות אבות שהם ראויים לפי מעשיהם לשלם
שכר טוב לישראל ע"כ חישב המדה שבעה זריקים שהם שבעה
עניני' שבע' סרועים ולא מנה דוד סמלך עמה' מפני שלא הי'
אז בימי משה עדיין רק חישב במקומו פנחס שקינא קנאה סי'
לכחות והוא בסוד סמל' דינא דמלכותא להפרע מן הרשעים'
העוברים ראונו : וכן עשה פנחס למטה בקנאו את קנאתו ונעש'
אז מרכבה למלכות והם חספי אומותם אף אחת חספי אומנתך
שנק' רחום ומגן להספי' חסד ורחמים במשפט ויתקוף חילך
הוא שנאמר ועתה יגדל נח כח אדני וגומר :

ועתה יגדל נח • איתא בנ"ס מצא משה להקב"ה שהי'
קושר כחרים לאותיות • אמר לו משה אין שלום
בעירך אמר לו כלום יש עבר שנוחן שלום לרבו • אמר לו אעפ"כ
היה לך לעזובי מיד אמר ועתה יגדל נח כח אדני ונ"ס ומקודם
נבאר רבו מאמר חיל' שאמרו סוור נאה רשעים וכנוס נאה
לצדיקים והוא עפי' מ"ש האר"י ז"ל בעילמות העגולים שאין
ענין ניגע בחיבור ושם הי' השבירה עד שניתקן בעולם היושר
ע"ש • ופי' הענין והמשל שהשכל של העגולים סי' כמו שסיבב
א"ע ומתענגל ונסרד סקונו ונרמה לו שברצון עצמו ינהיג א"ע
וזה שמתנשא ליבר אני אסלוד וזה היה השבירה רחיל וכן הרשעי'
כל א' מתנשא בלבו אני אסלוד ולכן הם בעלמא דסודא ואינם
יכולים להתהבר כמו העגולים כמו שנראה בחוש כי לא יכל
לשבת יחידו והם נאה הסויר • משא"כ הצדיקים הנם שכל
אחד עובר בוראו במנוון אחר מ"ס כולם סכוינים לרבר אז
לאביהם שבשמים ומתאספים אחד לאחד כאיש אחד בלב אחד
שכל אחד מקטין א"ע ומחדר העבודה להשי"ת שניתן בו כח
ושכל לעברו ולכן לא יתנאה על חבירו והם בעולם היושר
ומתחברים ועי' • וז"ש מצא משה להקב"ה שהיה קושר כחרים
לאותיות סי' כתר הוא הרצון והקב"ה קשרם רצון שכל או"א
והראותו כי כל רצונם נכלל ביצונו ולא יוכלו לעשות דבר שלא
ברצונו וזה התיקון לכל העולמות כנודע : ולכן אע"פ שביקש
הקב"ה שאילת שלום משה רבינו ע"ה דהיינו שיעשה יחודים
הקדושים ונוראים ושלום בפסליא של מעלה השיב לו משה
כרום יש עבר שנותן שלום לרבו כלומר הנני רואה מעיני
התקשרות החרים וזמן שכל רצון הנבראים אצילו מה שעושים
רצונך הכל הוא נכלל ברצונך הפשוט ומבלעדך אין כלום
ואיך איכל ליתן לך שרום ולעשות שום דבר כי יש לי אימה
גדולה ובושה עצוה אפי' לעברך ולעשות רצונך • ואפי' לו
הקב"ה היה לך לעזובי לך דייקא סי' הנם שאתה רואה בעולמות
שאני מקשר רצונם ברצוני כי אל אשר יהיה הרוח ללכת ולכי
לא יסבו בלכתן • מה שאין כן אתה היא ילוד אשה עיקר תענוג
הנבראים מה שבראתי אתכם כבחי' הפשוט ואפילו הכי אתם
עושים רצוני וענין זה עמוקה טארץ מדה להבין כשיש הרסנים
בה' תשובה ענין הרצון הזה שניתן בבניא לעשות רצון בוראם
אילו הוסיך היו ע"ש ואתה היה לך לעזובי על ידי מעשיך הקדושים
שלבך ניצית וזה רצוני ולכן מיד אמר משה ועתה יגדל נח
כח אדני והמשיך החסד עליון בהנהגת הקיין הנקרא מדה במדה
וז"א כנ"ל וזה רומז יגדל צירוף י"ג סבילין יהיו נמשכים לר"ל
היא הוציר שהוא כבחי' ד"ל מחסדים ודן מדה במדה ונס המשיך
באלת

ועתה יגדל נח כח אדני ומה שהי' מעלים כמו של גבורה עמי' שאמר
ועתה יגדל נח כח אדני להגדיל הכח למעלה ולהמשיך בו הסדר
שנתן הוהו כחמרה דתיב על דורדי' כנודע : ואח"כ יבאר
המד' אופן המשכת החסדים שהמשיך משה לבחי' סקווין והוא
על ידי הזכרת זכות אבות שהם ראויים לפי מעשיהם לשלם
שכר טוב לישראל ע"כ חישב המדה שבעה זריקים שהם שבעה
עניני' שבע' סרועים ולא מנה דוד סמלך עמה' מפני שלא הי'
אז בימי משה עדיין רק חישב במקומו פנחס שקינא קנאה סי'
לכחות והוא בסוד סמל' דינא דמלכותא להפרע מן הרשעים'
העוברים ראונו : וכן עשה פנחס למטה בקנאו את קנאתו ונעש'
אז מרכבה למלכות והם חספי אומותם אף אחת חספי אומנתך
שנק' רחום ומגן להספי' חסד ורחמים במשפט ויתקוף חילך
הוא שנאמר ועתה יגדל נח כח אדני וגומר :

ועתה יגדל נח • איתא בנ"ס מצא משה להקב"ה שהי'
קושר כחרים לאותיות • אמר לו משה אין שלום
בעירך אמר לו כלום יש עבר שנוחן שלום לרבו • אמר לו אעפ"כ
היה לך לעזובי מיד אמר ועתה יגדל נח כח אדני ונ"ס ומקודם
נבאר רבו מאמר חיל' שאמרו סוור נאה רשעים וכנוס נאה
לצדיקים והוא עפי' מ"ש האר"י ז"ל בעילמות העגולים שאין
ענין ניגע בחיבור ושם הי' השבירה עד שניתקן בעולם היושר
ע"ש • ופי' הענין והמשל שהשכל של העגולים סי' כמו שסיבב
א"ע ומתענגל ונסרד סקונו ונרמה לו שברצון עצמו ינהיג א"ע
וזה שמתנשא ליבר אני אסלוד וזה היה השבירה רחיל וכן הרשעי'
כל א' מתנשא בלבו אני אסלוד ולכן הם בעלמא דסודא ואינם
יכולים להתהבר כמו העגולים כמו שנראה בחוש כי לא יכל
לשבת יחידו והם נאה הסויר • משא"כ הצדיקים הנם שכל
אחד עובר בוראו במנוון אחר מ"ס כולם סכוינים לרבר אז
לאביהם שבשמים ומתאספים אחד לאחד כאיש אחד בלב אחד
שכל אחד מקטין א"ע ומחדר העבודה להשי"ת שניתן בו כח
ושכל לעברו ולכן לא יתנאה על חבירו והם בעולם היושר
ומתחברים ועי' • וז"ש מצא משה להקב"ה שהיה קושר כחרים
לאותיות סי' כתר הוא הרצון והקב"ה קשרם רצון שכל או"א
והראותו כי כל רצונם נכלל ביצונו ולא יוכלו לעשות דבר שלא
ברצונו וזה התיקון לכל העולמות כנודע : ולכן אע"פ שביקש
הקב"ה שאילת שלום משה רבינו ע"ה דהיינו שיעשה יחודים
הקדושים ונוראים ושלום בפסליא של מעלה השיב לו משה
כרום יש עבר שנותן שלום לרבו כלומר הנני רואה מעיני
התקשרות החרים וזמן שכל רצון הנבראים אצילו מה שעושים
רצונך הכל הוא נכלל ברצונך הפשוט ומבלעדך אין כלום
ואיך איכל ליתן לך שרום ולעשות שום דבר כי יש לי אימה
גדולה ובושה עצוה אפי' לעברך ולעשות רצונך • ואפי' לו
הקב"ה היה לך לעזובי לך דייקא סי' הנם שאתה רואה בעולמות
שאני מקשר רצונם ברצוני כי אל אשר יהיה הרוח ללכת ולכי
לא יסבו בלכתן • מה שאין כן אתה היא ילוד אשה עיקר תענוג
הנבראים מה שבראתי אתכם כבחי' הפשוט ואפילו הכי אתם
עושים רצוני וענין זה עמוקה טארץ מדה להבין כשיש הרסנים
בה' תשובה ענין הרצון הזה שניתן בבניא לעשות רצון בוראם
אילו הוסיך היו ע"ש ואתה היה לך לעזובי על ידי מעשיך הקדושים
שלבך ניצית וזה רצוני ולכן מיד אמר משה ועתה יגדל נח
כח אדני והמשיך החסד עליון בהנהגת הקיין הנקרא מדה במדה
וז"א כנ"ל וזה רומז יגדל צירוף י"ג סבילין יהיו נמשכים לר"ל
היא הוציר שהוא כבחי' ד"ל מחסדים ודן מדה במדה ונס המשיך
באלת

ועתה יגדל נח כח אדני ומה שהי' מעלים כמו של גבורה עמי' שאמר
ועתה יגדל נח כח אדני להגדיל הכח למעלה ולהמשיך בו הסדר
שנתן הוהו כחמרה דתיב על דורדי' כנודע : ואח"כ יבאר
המד' אופן המשכת החסדים שהמשיך משה לבחי' סקווין והוא
על ידי הזכרת זכות אבות שהם ראויים לפי מעשיהם לשלם
שכר טוב לישראל ע"כ חישב המדה שבעה זריקים שהם שבעה
עניני' שבע' סרועים ולא מנה דוד סמלך עמה' מפני שלא הי'
אז בימי משה עדיין רק חישב במקומו פנחס שקינא קנאה סי'
לכחות והוא בסוד סמל' דינא דמלכותא להפרע מן הרשעים'
העוברים ראונו : וכן עשה פנחס למטה בקנאו את קנאתו ונעש'
אז מרכבה למלכות והם חספי אומותם אף אחת חספי אומנתך
שנק' רחום ומגן להספי' חסד ורחמים במשפט ויתקוף חילך
הוא שנאמר ועתה יגדל נח כח אדני וגומר :

פרשת חקת

במדת נ"א דהיינו כשיגדל נ"א פירוש שיתמלא אותיות כמו גזון
אלף עולי רז"י שנמשך משי עולמות למטה כנודע ותנלו
החסדים אמר :

דבר

אל בני ישראל כבואכם אל הארץ אשר אני מביא
אתכם שמה והיה באכלכם ונוי תרומת רוממה לה הנה
הצדוק הקדוש מהו משולם זיאל מאניפאלי אמר כשהאדם אכל
בתאותו לפי דמיונו שא"א להיות בלא אכילה ושתייה כוודאי
מן הנסע שירים ניצוצי הקדושה שבתוך המאכל למעלה . רק
אם האדם חכם ומשכיל על דבר ואומר בלבו הלא כוודאי כמו
הכוכב רצה שנה" בלי אכילה כדאי היה אפשר להתקיים כמו
עתה אלא שהבורא ב"ה רצונו להחיות נפש כל חי על ידי אכילה
ועיזו אני מוכרח לאכול בקדושה וטהרה שאני עושה רצונו
בזה ואז יש בכח אדם להרי"י נ"יך לשורשם וז"ל המסוק כבואכם
אל הארץ דהיינו אל הארציות והדעו נאמנה אשר אני מביא
אתכם שמה כי אני הבאתי אותן לזה שהרעבון והצמאון מאת
הש"י והשביעה ני"כ מאתו אז וה"ה באכלכם מלחם הארץ
תרומת רוממה לה ותנביות הניק למעלה וד"הח ומעתה נבאר
שאר המסוקים שבתוכי ראשית עריסותיכם הלה תרומת רוממה
ס"י שלא יאמר אדם אנכי עדיין רך בשנים ויש עת לכל חס"י
כשאזקין אשוב לעבוד אותו ית' בהגבהת הניק אכר עתה כתיב
שמה בתור בילדותיך ולזה אמר הכתיב לא כן רק ראשית עריסותי
תרימי תרומה כי עיקר העבודה כימי הילדות והנחרות כשהאדם
שלם בכוחו והוא הראשית לקדש מנעוריו ואמר הכתוב אח"כ
מראשית עריסותיכם ומדיק שם רש"י על לשון מראשית ע"ש
ונבאר גם כן לפי דרכינו דהתורה מזהירה ני"כ שלא יאמר האדם
א"כ אבטל א"ע מכל וכל עיני עוה"ז ואמ"י הכרחית וזה ני"כ איני
רשאי וכמ"ש מרנו מ"א בספרו נ"א במסוק ובקצרכם את קציר
ארצכם לא תכלה ונוי ע"ש וז"ש הכתוב גם כן כאן מראשית
עריסותיכם מקצת ולא כולו שלא תכלה א"ע במינוסים יותר
מדאי רק הכל בהשכל ובמישור וידעת את ה' :

וראיתם

אותו במדרש אותו ולא אותה שאם עשית כן
כאלו כסא כבוד אתה רוממה שהיא דומה לתכלת
וראיתם וזכרתם המראה מביא לידי זכרון והזכרון מביא לידי
מעשה שנאמר למען תזכרו ועשייתם ונוי ע"ש הנה הפייטן
באתנה לפי זו התהיל שש מאות נקראות ס"י דבריו כי ציצית
עולה ת"ר הנם שאין הוי"ד השנית במכתב בתורה יש אם למקרא
שהחיק מושך י"ד וכמ"ש בזה"ק ועם הח' היט"ן והמשה
קשרים עולה תרי"ג וזה שרמו כמלת נקראות ע"י סקרא הוי"ד
ואמר שם אח"כ לך נפתר סוד נפתר ח"ט ציצית היות מרובע וס"י
המפרש דת"ר כמה הוש"ן הוא נותן ב"ש אומרים ד' ע"ש ולי
נראה שרמו כזה דבר גדול כי המל"ה הוא אור מק"ף לז"א והציצית
למל"י וזה כוונת הפייטן כי הסוד נפתר ח"ט ציצית רומם על המל"י
היות מרובע כי הוא אות ד' שבשם הנכבד ה"י אחרונה וזה
שהקשה המד' במסוק וראיתם אותו דקאי על חוש תכלת שמורה
על המל"י שהיא תכלית הכל וא"כ שייך לשון נקבה על חמלכות
והל"ל וראיתם אותה אלא שאם עשית כן כאלו כסא הכבוד אתה
רוממה דהיינו עיקר מצות תכלת מעמא כדאמ"ר מאיר תכלת דומ' לים
הוא המל"י וים דומה לרקיע שהוא צדיק יסוד עולם כדאית'
בוה"ק הסוד רק"ע ותמצא עיקר ד' וס"י האר"י העיקר בנימי ש"ם
מ"ה שהוא עיקר הכל נוסף דאילנא ורקיע דומה לכסא הכבוד
הוא א"מא המרחפת על בנין ועיקר מצות ציצית כדי לדעת כאלו
כסא הכבוד אתה רוממה ועלמא עילאה ברכורא איסתיים ולכן שייך
לשון זכר וראיתם אותו והמראה מביא לידי הזכרון לעורר עולם
המשכבה ששם מוח הזכרון וזכרון מביא לידי מעשה שהוא צירוף
ש"ע מ"ה כמ"ש האר"י ונמשך השעשוע למטה להתענג במצות
ה' כל הימים אמר :

אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה וכמדרש
דרשו על זה שלא נזכר שם משה רבינו וגם שם ח' כשיר
ואת וע"ש בזה"ק ואנחנו נבאר לפי דעתנו דהנה כתיב למעלה
ודבר העם ונוי ונפשונו קצה בלחם הקלוקל ומרש"י לפי שהם
נבלע באיברים קדויה קלוקל אמרו עתיד המן הזה שיתחם כמער
כלום יש ילוד אשה שמכנים ואינו מוצא ע"ל בשם הנמרא וצ"ל
ביאור הלא כל ארבעים שנה אכלו את המן ולא נתת כמעט
מה יום סומים לעת עתה שנפלו ברשת מעות כזה שמביא
סותרו עין בעין כי כל מתי מדבר לא מתו ח"ו מחמת אכילה המן
רק מפני גזירת המלך ונראה לעין בכבוד והחיים ידעו שימחו
והסורים את קברם כעצמם כדאיתא במד' ע"ש . לכן נרא' לומר
ע"י דברי רבינו הקדוש האר"י זכור לטוב שביאר לנו סוד המן
שהיה בזכות משה הוא סוד תורה שבכתב הנק' ז"א ובאר הוא
סיד תורה שבע"ס בזכות מרים ע"ש . ס"י כי באר מלשון כיאר
הדבי והנחתו זה הענין הוא תורה שבע"ס . וכשאתה מרים נסתלק
הבאר והורו כולם בזכות משה כדאיתא במדרש וזה שרמו כס'
דברים הואיל משה באר את התורה כלום שביאר התורה והוא
סוד הבאר שהור על ידו ונחזור לענין כי המן הוא סוד תורה
שבכתב והואיל ומשה רבינו לא נכנס לארץ גם המן אכלו רק
עד כואם אל קצה ארץ כנען ואמ"י מחמת שעדיין לא נתקדש
הארץ לא יכלו לאכול בה לחם מהשמים רק כתיב ויאללו מקברי
הארץ מחמת הססח ע"ש ביהושע וגם משה רבינו לנוהל קדושתו
לא היה יכול לכנס לארץ ישראל שאז התה ארץ כנען ולא
נתקדשה עדיין רק כשהיו ישראל במדבר שרמו לשון מדבש וממ
על עולמות נבונים ונעלמים מעיני כל חי והיו באפיסה לפני
הבורא ב"ה אז היה רחם רועה נאמן משרעיה וגם המן בזכות
והנה ערת ישראל לא ידעו עדיין שיכלה המן אחר ארבע"י שנה
כי לא נכתב שיעור הימים שירד בתהלת נתיתו ע"כ הש"י להם
סן אכלו המן נ"כ בארץ ישראל ואז יחסת במעיהם כי ידעו שהארץ
לא תוכל לסבול עוד קדושת המן הזה ולכן כל ימי היותם במדבר
לא התרעמו ולא נסתמקו כלל לאיזה חולי שיבא מן המן ח"ו כי
ידעו כי קדוש הוא . משא"כ עתה שראו כמות ארבעים שנה
שמתקרבים לארץ כנען יראו לנפשם ואמרו ונפשינו קצה בלחם
הקלוקל עתיד המן הזה כלום בביאתנו לארץ . אבל מעו כתיב
המבין מוזן לכל חי נותן שמעו לכל איש כפי ח"ו . והמן נסמך
מלדלת קודם ביאם אל ארץ כנען והנה הבאר היא סיד תורה
שבע"ס בזכות מרים והיא מסמ"א דנקבא לכן כתיב או ישיר
ישראל כסוד כנ"י הרימי קנים בתורה שבע"ס ולא נזכר שם
וגם שם משה שהם סוד דכורא והבן . והנה השירה הזאת היא
סוד התעוררת המל"י להתיהר עם דודה לכן בכל מע"ם ששתו ס"י
מן הבאר אמרו ישראל את השירה הזאת כדאיתא במד' דהיינו
שע"י כה השירה נתעוררת המל"י היא הבאר להתיהר וממילא באה
השפע וז"ש במדרש ידברתם אר' המל"ע אמר הקב"ה למשה שנה
עליו סק"א וכ"י ע"ש דהיינו כי המל"י מתיהרת עם צ"ע בסתק א'
התחתון כמ"ש האר"י ז"ל : והנה היהוד נעשה תמיד לפי התעוררת
דלתתא וכמ"ש ועונה לעמו ישראל בעת שועם אליו כלום כי
כחול נעשה היהוד ע"י מצות תמילין ובר"ה ע"י השורר ומסמך
ע"י המצות ובסוכות ע"י הסוכה וכיוצא בהם והיינו שהקב"ה ק"כ
עונתן של ישראל בעת שועם אליו תמיד לפי העת והזמן שה
זועקים אליו באיזה אופן ובאיזה מצויה וכשמתעורר היהוד בצ"י
הוא כסוד אב"ר אשר לעינתו במלכות ההתעוררת נקי איתתו
ב"י ואצל הממקבל שמתעוררת לעומתו לקבל ההשפעה הוא בצירוף
ב"י א"ר . והזמן חז"ל בילקוט מעין זה במסוק ומפתנה נתיאר
בשביל

על הסנון ולירוף אמימי גם בלעם וכלק סולכנו להודות על פי כפייתם מן הסמים והקציה בילה פנינו צורים להכניס סלמת ולמיר כי ערלם לזרים חלחנו כי ישראל עלו נעשנה ואין לעמוד בקור זה והוא סוד נעוץ סופן נחלמן ז"ש הילקוט וכו"ל זכור ערך קנים קדם כי ניקוד טעם הנכבד הוא טעם מר"ס קמץ כניקוד לעולם כי כצילא סיהם נכה התנבלים וככס הספספות לנבלות וניקוד קמץ הוא מורה כח הספספות ולכן הסכל קודם נקודתם טעם כי מסתמם ס"ס קודם נכה התנבלות טעם סיהם מספספ א"ס נכסומו וקודמו א"ס לטום נכרל לכמלא אלא סיהם נכה התנבלות בניקוד טעם טעם מורה על נכורה ולמזום על ידי טעמים אל נקודת מונס סהוא מורה על נמי א"ס ישראל טעולם ס' נעמו לפטר ונמן נבול לעלמו כניכול ולמ"כ נל נכחי קמץ הספספות נכריאל דרך קוין ולפעמים הניקוד טעם וקמץ ולק"כ ניקוד מר"ס כמו נעלם צבאות ומורה גם כן על הנ"ל סהתנבלות והספספות סיהם סיהנלס נמ"ל הסלרת סיהם הניקוד מונס ולכן עיקר ניקוד טעם סיהם הוא טעם קמץ ויאל פולה מספר טעם ולסטים כי טחי נקודתם סהנ"ל סס עטריס וקו קמץ עם נקודת סלמטס. בו סיהם טעם טעם וסול נקוד מנונה אלהי קדם סעיקר טעם סול אלה כמ"ס ינחו לסרים לא אלוה. והוא מספר של הנקודות סיהנ"ל וטעם סיהם טעם אום הניקוד נטעם קמץ סהי ד"ס ל"ו עולם מספר קד"ס וממ"ס מזה נמ"ל ליקוטס מר"כ סהי נטעם אחר נלורך פ"ס ולכן סיהם הילקוט סהי סיהם לכלן זכור ערך קנים קד"ס סיהים על סס הנכבד ניקוד טעם קמץ המורה על המס"ס כלוננו נהתנבלות והספספות כני"ל וטעם סיהם המורה על ז"ל א"ס אלהי ישראל אחר לזה כיוון נכריאל עולמו ומסכתן של נמי קרמס לכל כ"ז סולכנו להודות עמ"י אחר טעם ס' טעם למוך פיר כמ"ס רז"ל ממונתן של ישראל ופיר כל נטר כי סיהם אחר ומי נעמו בני"ו נוי אחר נלכך לטעם ולסלס.

כי מראש צורים אראנו איתא בילקוט אני רואה אותם שקדמו לכרייתו של עולם כו' וכהיא זכור ערך קנית קדם פחשבתן של עושי רצונו קרמס לכל מש"ל שהיה לו כן כו' אחר תנו קלסרין רבנו כו' וכהיא בראשית כו' אן ראשית אמר כו' שנא קור' כו' ראשי תבואתה ע"כ: הנה מימית עולם כל היריסות שהרשע'י הכ פרים בה' רוצים להרוס וכל קשרים הוא על התלבשותו ית' בדיוקן אדים לפי מעשה בני' וזה ששע' לכל העולמו' לפי עבודת האדם וכן כל פעולות ועצות רעות שיעצו בלק ובלעם הכל ה"י על ענין זה והננס שאמריו בזה"ק שאמר בלעם יאנכי אקרה כה ר"ל אעקר דהאי כיה הכל הוא ערזו כי עמ"י מרת המלכו' שמשלכין אותו ית' וית' ככה מתפאר בהם כמו שיסרו לנו בחפלת שבת בל"ל ת"פ אירית כראשו נתת שר"ת וסית הם הכלית רומן למרת מלכות ואמצע תיבות הם ל"י סא"ד והאמת היא שכל העורמית מתנהגים עמי בני בכורי כו' כמ"ס נשקו ב"ד ע"כ נ"לה ית' ע"י בלעם להודיע לכל באי עולם שכל התנלותו ית' מעצמ' א"ס להתלכש במרות הוא ע"י בני בכורי וכו' היה עליית הרצון ואמת שבוה הרצון נלאו כל המקרים ונכונו כל הרעיונות וז"ל אמרו האי כתרל עילא"א כס הוא לגבי עילת העילוי' דכן כתיב ישח השך סתרו מצר שאין כח בשום נכרא להשיג באיזה אופן עלה ברצונו ית' ונהנה רודע שכל דבר כלול מתלת רוגן שרש יצאתו ועצמות הווייתו והממוצע שבניהם והם הני' רישין שאמרו כאירדא קדישא ורישא דא"ן היא הממוצע כי היא מורה על שורש יצאתו מא"ס וה' על עצמתו והן על ההתפשטות וי"ש בזה"ק פריסא אחסיס על יצאתו ית' כניכול מעצמותו א"ס להעלות ברצונו לכרא העורמות נמצא כשנקרא הא"ס רישא דלא אחרדע כינו אותו ית' בשם רישא גם בעצמתו א"ס ע"ש כי שש הוא הדיוקן הנקר' ישראל למשל בא' ש"ש דו מחשבה דהולד בן סצירה בשכלו ל"שא אשה ויהוליד נמצא הנין קדם במחשבתו קודם כל עשיות

הפעולה ועדיין לא נקרא או בשם אב כן כניכול זה ההנחה ע"ם בני אשר כך אחפאר קדם בשרשו הראש לכל דצור וזהו מראש צורים אראנו אני רואה אותם שקדמו לראשית ברייתו של עולם וכהיא זכור ערך קנית קדם ולאויל' כי בלתיקא תליא ואחיד תליא רומז לש"ש בו ית' ואחר ה' התנלות והנהגה ע"י ז"א נוכר היו קצת אנשים שדמסכלו כמ"ס ככשל הנ"ל ואמרו בדעתם שזה הפרצוף הוא ית' ובאמת טעו בזה כמ"ס דרב הקדוש מו"ח נוי יצחק נ"י דהגר' כי ישר ה' צורי שהעולמות הולכין ביוש' כמו שידע' וטבו' נכתבם א"ן מה שכתבנו לעיל הוא ע"ם משי' מחשבתן ש"י קרמס לכל וישרים דרכי ה' צדיקים ולכו' סהי ורתום ביאו' אמר בסדר' מש"ל וכי' אמר חנו קלסרין כו' הם כלי כתיבה להורות כי תורה הקדושה בשרשה היא בשביל בני' ולכן קרא אותם ראש צורים ומנבעות אשורתי שתי נבעות נבעה עילאה תאות השמיע' ונבעה תחתה הסקלת'

הן עם לבדד יסכון הן נלסון יונוי אמת כי נכילת סעולם סיה ע"י סימוק מדה"ר למדה"ר ומדה"ר סס לירופי אומיות ס"כ נדרך סמריק ומדה"ר הוא לירוף סיהר נדרך ל"כ נמלא נכילת סעולם סיה ע"י אמת נ"ס כו' סכל לירופי סחי אומיות אלו עירום נתיק סחם הנס סלירוף ה"צ כו' עולים י"ד מוזר ס"י להי"ס אחר ועולי' לחתם וגם י"ד סס דיקון ה' וי"ל סעמים ה' עולה ס"י וס"ן נתיק עולה עשר ומזר ל"ס אחר ע"כ ס"ן כול אחר נלסל כל סכלית נכילת סעולמות ס"י כרי סימפלר נטס קרונו וימיון סהי סמוך סמוך ע"י סס כרי רלוני מניס סהפלרת נעוטי רלונו (סס)

וישת אל כבודנו פניו חירני' יונתן נ"ס וסוי למדברס סלמטס לפדכר עליסון עונדל דפנלל דענדו חמן ע"ס וניכול סענין סיה כי נלסס רלה לעזר סקסר' ג ולסוכיר מונסן של י"ל סהל' וננוסן כרי סיסונ כניכול מתססנתו סרלה כס לפדומוס ונק' אלהי ישראל ומנסי' ע"י סעולם כולו מרס נמדה' רק סהי' סהסננה ססי' ככניס ומזות ולל' יס' לו ית' סקן נהסנני' ולל' סיניס אל עולם ססכל סיה כ'ון סללס"ה עמוסיו מנטן עזנו אחר' סל"ו אל קרוב ישראל נטעם סענל וכדומה וכמו סהר"י רעסיו וסונלי' ססס רנו לפסות כואס והסנ"ה מנילנו מידס ועצורר זכות לנו וללכדמינו ומסוכ' לזות ספס"ס מלסנו וענין סהמק' על ססל סדנל סול כי כנר פכרסי סקד' גלוי' ומוככ' סלון דנר בעולם מכלסי רלנו ית' ספירו סס סכרל' סהוא נגר רלנו כי מלכיוס ככל עס"י אפי' נקלסיון והנס למסל נלדס סרלסון סלכל מען סדפס לערוס עיני כבודנו גם זס לא סיה' נלמי רלונו ית' וכמ"ס סלכילס ען סדפס ס"י לעמן י"י סויר וסכר ופונס וכפירס רוסות ללדס לפסות כולנו ולכ"ל נלס למס נפנס סרס סרלסון כיון סיהס ית' רלס כואס סהסנני' ונ"ס סצנונוי מזה עולם ססכל סול רק ע"י סהר"י סלנוס"ס אלא ודלי סזה ענין טעם ען סדפס ולא מלפני סלניס על דרך זס סלניס ללדס"ר סלל ללכול נענו ולס ס"י ס"ס סקרדמו ית' אז ס"י סוקן סיקון סעולם עם סימוקן ער ס"ף כל סודות ומחמס כי לא ססר סקודמו ית' נקלקל סענין ולר"ך סיקון עמ"י נמרי' לרודות וס עם סהי' יכיל סרס"ר לענור רלנו ית' ס"ס הנס סלל ניח' מדין נמרי' בעולם וס"ר סול מפני עם סלמיר לו סקנ"ס והמני' ססן אחר נתיך סנן לא סלכל מננו כי כיוס סלכך מננו מות ספדות כרי נעלם כיוס סלכך מננו נסמס לו קלת סמס נמרי' סיוכל ללכול עיניו ולענור על רלון יולרו ועכ"ז אס סנדיל לפסות למוך רמוס לנלמי יקור ען סענוס סרלסונס אז נימקן סעולם מרלסיומו ועד פכריו סלל כיון סענר ולכל נסלר סרנר לפקן מ"י נני' יסלכל לרודות וכן ספני מננו סר סיני' כמ"ס אפי' סמרי' אלהיס אמת ונני' עליון כולכס פלומר סוליל וזכיתס למעמד סהנדר סיה לכן פלום

מישכת כו' כנחלים עליונים שאין להם הפסק יכול
 לא יהא להם זמנים וכרמים כננות עלי נהר: הכרמים
 הם החעוניים מה שמבררים ליללות הקדושים ומתכנים מרירו
 למיתק' כארז' יהיו מזונותי מרורי' כזית זה הוא עיקר חעונו
 ית' יכול לא יהא להם מב' זל מים מדליו כמ"ש לעיל כי
 כמו שמתליכין אותו ית' כן כביכול מתפאר בהם זה נק' ב'מ
 ע"י המלוכה שמתליכין אותו ית' ואמר יזל מים מדליו חרעו
 במים רבים שחיהו שולטת בכופרים בה' הנקראים מים רבים
 כמ"ש רז"ל :

פרשת פנחס

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן הטיב את חמתי וגו'
 לכן אמר הגני נותן לו יג' פרש"י הטעם
 שהכתוב מיחסו אחר אהרן ע"ש ולפי דעתו יבואר עפ"י
 מה שנקדים פסוק אחרי מות שני בני אהרן דבר אל אהרן
 אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש וגו' וקיי"ל אהרן בכל יבא
 ואין משה בכל יבא וכבר אמרתי הטעם לפי דעתי כי כשהארס
 עישה הטוב בעיני ה' מעורר שורש נשמתו עד אבותיו ואבות
 אבותיו ומאיר לכולם באורו הקדושה וכן כשחיו האדם פוגם
 במעשיו באזע ענין לא די שמוגם ח"ע אלא גם בשרשו באבותיו
 ובאבות אבותיו ומת"ש זה הענין הרב האור החיים ז"ל ע"ש
 ולכן נראה שמיכות הענין אחרי מות שני בני אהרן נרב
 ואביהוה בעשותה אחת משהו אשר לא תעשינה כמו באמרו
 ז"ל ולכן נמצא אחת לזר וענין פנס כל שהוא בקדושתו של אהרן
 אביהם ע"פ סיה' שורת דרין יתן שאל יבא בכל עת אל
 הקדש ולכן אהרן בכל יבא ואין משה בכל יבא כי משה רבינו
 לא נפגם כלל ועיקר והוא עומד בקדושתו הראשונה מאז ועד
 עתה ומעתה נחזור לענין ראשון לבאר הפסוק והיתה לו
 ולזרעו אחרי ברית כהונה עולם דקשה הלא פנחס הוא כהן
 מלך אבותיו הגם שרש"י ז"ל תירץ ע"ז שמתחמת שלא נמשח לא
 בא לכלל כהונה ע"ש ע"ז ע"ז ע"ז תילין לאליה לומר עפ"י מ"ש
 הארז"ל כי ע"י מעשה פנחס שלבש קנאה במדו לכבד יזרזוכה
 להשעבר בנשמת נרב ואביהוה ע"ה והנה הגם שהשמות האלו
 הם נבואים ורעים כי הו' לדיקי הדור מ"מ לענין הכהונה
 היו ל' ימים אחת תיקון כי נפגם כהונתם על ידי מעשיהם שעשו
 בנצול הראשון וכמו שכתבנו שהפגם היה מניע עד אהרן
 ולכן עתה בבוש אל פנחס הולך הקב"ה לקדש אותו לכהן
 לו מחדש כי כשארס נפגם מקדושתו הוא לריך לבוא אל דרוק
 אמיתי שדהורו והיא יכול לעזור לו ולסמשיך עליו ירחח אליהם
 וקדוש' מחדש תן השמים ולכן אמר הקב"ה למשה שהוא היה
 הצדיק בלי שום פגם כהיל אחת אמרו לו הגני נותן לו את
 בריתי שלום והיתה לו וגו' פ' שבאמירתך תמשך לו קדושת
 כהונה מעתה וע"ע ולכן יוח' שהכתוב מיחסו אחר אהרן שלפי
 מ"ש הארז"ל שזכר לנשמת נרב ואביהוה שני בני אהרן

מנחם

התחנות ע"י חסד הפגל וכמו שפירש"י כאדם הראשון תחנות
 ששנלחם ומפסיכס ע"ש. ולריך לבאר הענין ג"כ כהיל כי אין
 ונעלם ממנו ית' והוא לפס והניט הכל ומלגמו עד אחרי ו
 הכניח ב"ה נרל בקרבם רוח העתוים ג"כ שיוכו לפסות
 אחרי תעמד הר סיני ולעשות הדבר הרע הזה ונדד לליו ית'
 ית' ויבדו בנח"הם כח ילרס ויכבשו את הרע לנלחו סיד תה'
 אז ונעלם אז היו בני עליון ואלהים ולא שלט בהם שום רע מאז
 נכאיו : יוס לומר פ"י הפסוק נן אני אמרתי ולקיים אחס ונני
 טלכס ספ"י הקדמת דברי הגלון הכסיד תה' לוי ילחך שלמר
 קדו וניס שקדי ופקדתי עליהם טעלחם וימתד אשר טעו את
 וק"ה הם לזינו לב הכמתן סקול' ויחלל ומעביר אטמתינו
 טעס וניס מ"י סיכתיב במרמו דבר קשה כזה סיכור לעולם אז
 נגל אחי' אחרי טעמו ישראל הסונה וגם קסם נמלחך חז"ל
 נגרות דלמר ר' אופעיח גם אלה שטכחה זס מעשה הפגל
 לא אטכך זס מעשה סיני וזה ה"סך מכוון הפסוק ה"ל אלא
 ידך כונת הפנין אסד דהנס לפי ראות עינינו אס אחר מנוצ
 השרים הולך בדרך תעיס ועובר את יולרו אין זה דבר נפל כי
 זס מחרס על אכתיח שלט משליכ אס מוח' והולך נמעטיו
 זס פדויו מוס נר ויהננה נר יזר תה' שיפסס זס הרע ארס
 זס נח מעטפתה כזיס ופעלם כי לו יתה טעלות מעון
 זס ואס ארס כזוי מעטפתה כזיס יעסס הטוב בעיני ה' ולכ"ס אז
 זס זמר מען מעטפתה הנכבדת בעזרו דרכי אבותי ונטה אל הטוב
 זס ילל קדושים סס טנס שקבלו את המור' נמעמד הר סיני ואמרו
 זס ונעטע לא ה' הדבר נפל ומחולל כי קדושת אבותיהם אשר
 זס נביהם אמריהם היל הנוחנת ש הו' עובדי ה' אכל כיון טעמו
 זס הפגל והעיוז את פניהם כנר ולרס וכיכר סה' גם איה
 זס רע שלט יספון עדין עד טעמו פאונה חסיכ אז נדלה ונפלח
 זס מלחם נקבלתם את החורה כיון טעס עם קסי עורף נעטע
 זס לעשות אחרי ארבע' יוס הדבר הרע הזה ל"כ נללח שלט עשו
 זס מלפנים מופרס נעטע להם תקדושת אבותיהם רק טעס
 זס נגורל כח"הם כמדו נסוד ואח"כ נבלו ונחרו ברע ולעפ"כ
 זס טעס וסס קדוש ישראל לה' וזיס גם אלה שטכחה זס מעשה
 זס טעטע נעפרי כיון טעמו חסונה אכל ולכ"כ לא אטכך זס
 זס סיני כלו"ה נעט שאני זוכר מעשה סיני אז אזכור ג"כ נחמל
 זס נגורל קשיות ערסם אשר להם כרי להגדיל זמחם נעט טעמו
 זס נמעמד הר סיני כהיל זיס וניס שקדי כשזכיר גם להטיב
 זס ונקדתי את הפגל את כח הרע אשר בקרבם ולא יגדיל וישרי
 זס טעס טעס נטיס מחרע הזה טיס נכחיס לנטות אל הטוב
 זס תל סיו כל ה'מים ול"כ זכרת מעשה הפגל הוא טיבה
 זס וקדושתן של ישראל ודפקיס ונחזור למניינו טיס פסוק
 זס אמתי אליהם אחס ובני עליון כולכם נחם שאכן כאדם תחנות
 זס נחירס לחכל מעשיכס ולמרות סיני כמדו ואעפ"כ אחס
 זס מותי ומיכתי ושרי אחס כזס אליהם וכו' עליון ומקור ג"כ
 זס טענין שלבש נחל אל מחרב' פכו לחזירי מען הפגל אכל
 זס שס שקדומו הקב"ה תחל לאומי עין אחרי טיבה ונחמס על
 זס טיק שדרכה כזס נדולה ונפלחם זכות' על עם קסי מורף הז
 זס וטעמ' וטעמ' עליהם ככני אלגים ומעבדי' כח הרע שנקבדי'
 זס עליו רוח אליהם כנומר כמו שהנור' ית' מוכיר הטעם
 זס טל ישראל כמו כן נחזור כהן ע"י נלעס כחזכירו
 זס כהיל זכיהם ונכחן ויהסוף את הקללס לכרה אמן :

הגלים נעו בולקוט ביקש לומר שלא תהא תלכותן

יכול זו התורה
 שכל דבר
 קדשו הראשון
 ולאוהל
 ואחר
 שדרכו
 ית' וזה
 שחק ניי
 ש' כמו שיר
 ע"ש שמי
 קיים ילכו
 נק' קלמין
 שח' היא
 וזה אשר
 ומה שקבלת
 את הפולס
 לירופי ויחיו
 יב נחל כה
 יוד אלו ע"י
 י"ל סיות
 שולח הין וס'
 אסר לנלס
 וימון סו
 נלנו (סס)
 נדכס
 ע"ש ונל
 חן של יס
 זר וק' אלה
 הסכנה ע"י
 גים על טל
 יל'ו את קו
 נל' הט' זל
 אבותיו וק'
 הופ כי כנ
 י' נל' וי
 אחי נקלסין
 ע' עיני כח
 ית' ה' לנ
 לזר וליכ זל
 הסכני ונ
 ית' אלה תל
 דרך זס טל
 אז ה' חק
 כי לא סר
 לזריות וזה
 ית' ענין
 ונמי ספ'
 נו מוח טע
 סיכל לאכול
 למוק רמו
 דלטימו ור
 גני יסל
 אליהם חס
 נר הז' לנ
 פלס

נמלא פנחס עמנו לעת עתה הוא בנו של אהרן וז"פ בן אהרן
הכהן וגם אפשר הרמז כי אות נ של ב"ן ואות א של אהרן
נוטריקון י"דב אביהוא נשאר אחיות הר"ן כי נשמתו של הרן
נחלגלל באהרן והיה לר"ך ב"כ תיקון לגלגלו הראשון כמ"ש
בספר חסד לאברהם ע"ש ז"פ הענין בנדב אביהוא הרן ע"י
הנשמות האלו שנתעברו בו בלבשו הקנא' השיב את חמתו וגו' :

רבן

אמור הנני נותן לו וגו' במדרש גדול השלום שנתן
לפנחס שאין העולם מתנהג אלא ע"פ השלום והתורה
כולה שלום שגא' וכל נתיבותיה שלום ואם בא אדם מן הדרך
שאלין לו שלום וכן שר"י שאלין לו שלום ובאמש כו' וקורין
ק"ש וחומתין הפירס סוכת שלום וכן התפלה חומתין בשלוי וכו'
לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום שעדיין הוא קיים
וכה"א בריתי היתה איתו החיים והשלום עכ"ל הגם פנחס ע"ה
קנא קנאת ה' לבאות להאביר עוברי רגזו ומחללי ברית קדשו
לכן נחברך מדה במדה ברית שלום שהוא סוד היחוד עליון
שנעשה על ידו יחוד בקדושה והנה האר"ז"ל כתב בכתבים כי זמרי
היה גלגול שם בן אמור וכזבי גלגול דינה כי בדין של מעלה
ענין שם בגלגול הראשון הואיל וילאחי מחמור ערל ועמא לכן
לא כבשתי את ילרי וגם אין תימה מדניס בה יעקב שהיא
החזיק' בלדקת' הואיל והוא מזרע ישראל לכן הראו לו הסדר
בהיפוכו ונתגלגל בזמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני ואעפ"כ
טימא הברית והיא לא ראת' בזה כדאית' במדר' שחפסמה
בבלוריתא בע"כ ע"ש ואפשר לברר רמז לזה מהסקוק ושם
הא"ש המוכה אשר הכה ולכאור' התיבות כפולות ללא לורך אלא
דאותיות שניות שבמלות המ'כס אש' הכיה הם אותיות שם
שהיה גלגולו ושם האשה המוכה המד"ינית יש בתיבה המדינית
לירוף דינה לרמז על גילגולה ופנחס נקם נקמת ה' והפריד את
חיבור הרע הזה וממיל' שנעש' ע"י יחוד בקדושה לכן נתן לו
ברית שלום כי אין העול' מתנהג אלא ע"פ השלום כי כל העולם
כולו לא נבר' אלא בשביל כני' שמתחדת עם דודה באהבה
ושלום וכן כל החור' כל נתיבות' למען עשות היחוד והשלום
בין ישראל לאביה' שבשמי' וכן אדם כשבא מן הדרך
הענין הוא כמבואר בזוה"ק כ"ז שהאר' הולך בדרך והוא פלג
גופא הוה ל' זיווג' בשכינת' וכך אתי לבית' לאיתתי' יתיב
בין תרין שכינת' וז"פ ששאלין לו שלום וגורם גם כן יחוד
עליון וכן בשחרית וערבית בקריאת שמע ותפלה העיקר הוא
עשות שלום ויחוד בין כני' ודודה וזה כל עבודתינו עד ביאת
הגואל אמן :

ונתת

מסודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל והנה
יש מיני לריקים נבזים ורעים הרבקים בה' תמיד
ואינם יכולים ליפרד רגע ולהזדקק לבריות לעסוק ולפקיח בלרכיה'
ויש מיני לריקים הגם שדבקים בה' ועובדים אותו אפ"ה לפעמין'
יורדים מתדרגתם ומדברים עם ב"א הפחותים מהם כדי להעלו'
אותם ולקשר' נ"כ בהשם ועבודתו ואפילו בניה סוחרים אשר אין
עבודת' תדיר לה' ע"י חיבורים עם הלריקי' מתעללי ומנשאים
קודם לה' והנה משה רבינו ע"ה הוא הוא אור אבסיר מסטרא

דנלח שפירושו נלחית שהיה דבוק בה' תמיד ולא יכול להפיר
אפ"י רגע להסתדר עם ישראל כאשר יבאו אל ארץ כנען
כנען מורה על לשון סוחרים כמו וחגור נחנה לכנעני והוא
ענין בני אדם הנוסעים מענין לענין פעם עובר ס' ופעם
עוקקי' בלרכי עלמס ואז לא היה יכול משה רבינו ע"ה להסתדר
עמהם משא"כ יהושע שהיה קטן ממנו במדרגה היה יכול לנכס
לארץ כנען ולנטלם ולנשחם עמו וזה בא מבחינת הוד כי מדי
מכלל דפליגי ויש שם איזה אחיזה אפילו למי שהוא במדרגת
קטן' וזהו ונתת מסודך עליו ואז ישמעו כל עדת בני' :

עורת

שבת בשבתו וגו' דאיתא בזוה"ק לית מלכי בלל
מטרוניתא והוא הענין כי אין תלך בלא עם וכפולת
אין נק' בשם תלך ואינו מתענג כ"א בעת עבודת ישראל עמו
והם עולים אליו נמלא מה שישאל שובתים למטה ועושים
בשבת במוסף הם עולים בשבתו כביכול שהוא שורש השבת
והתענוג על עולת התמיד פ"י שע"פ היחודים שאנו עושים כל
ימות השבוע ועושי' הכנס לקדושה על זה עולה בשבת ומצטרף
היחוד דחול להעלות בשבת היחוד יותר ויותר ואנב אשמיעך מה
שנראה לפע"ד בנוסח התפלה ת"ש רז"ל אשרינו שאנו משכימים
ומעריבים ערב ובוקר ואומרים פעמים בכל יום שמע ישראל
וכו' דלכאורה מלת ערב ובוקר מיותרים והיה די באמירת
משכימים ומעריבים אלא עפ"י ת"ש האר"ז"ל כי היחוד נעשה
בבוקר ונכלל מדת לילה ביום ובליילה בשעת היחוד וכלל
יום בלילה כדודע ל"ח ז"פ שאנו משכימים ערב ובוקר דהיינו
שאנו מחדשים בהשכמה מדת ערב במדת בוקר וכן מעריבים
לסיפך מדת בוקר במדת ערב והבן :

עורת

חודש כדשדו פ"י רש"י שם וכן בפסוק עולת שבת
בשבת' מגיר שחם עבר יומו בטל קרבנו ואין מקריבין
מיסף של שבת זה בשבת אחר ע"ש ולכאורה קשה דלמה לי
קרא שברא הוא דהלא מלינו בנתי' דהולך לילף תקרא דיש
חשלותין כל שבעה לפסח ולשבועות וסוכות ש"ת דבלאו ה"ח
קרא היתה הסברא נותנת דאין חשלותין לקרבנות וממיל' למס'
ליקרא שחם עבר יום בטל קרבנו נבי שבת ור"ח וי"ל לפע"ד ההנהג'
פסח או רגל אחר בכל יום מתפשט קדושה דבר יום בזימנו ואין
ענין יום ראשון של פסח ליום א' דספירה וכן להלכה וכן י"י
סוכות או שבועות ולכן הסברא נותנת אי לאו קרא ה"ח דאין
להם חשלותין להבי' א"לעריך קרא לפרושי אבל לענין שבת ור"ח
ה"א כיון דקדוש' שבת זה הוא כסדר ועלויות העולמות כמו
שבת זה וכן ר"ח ה"א שאפ"י עבר יומו לא בטל קרבנו להבי'
א"לעריך קרא זאת עולת לאשמעינן שבטל קרבנו והוא כמ"ש
האר"ז"ל כי אין הני"ק שנשאים היום הם למחר לכן אין הכוונה
של יום זה דומה לכבירו וכן הקרבנות :

פרשת מטות

איש

כי ידור נדר לה' או השבע שבועה וגו' הכתוב מורה
לסולך בדרך ה' ומחאזק לעבוד ה' ועושה לעולמות
ס"יגים וגדרים כדי שיסיהם כשא ומרכבה ליוזרו וזה כי ידור נדר
לה' :

הוא נודר ופורש א"ע תכמה ענינים לה' בכדי שיהיה
 משון ובית דירה ליוצרו ונתמלא ש"ע מחשבותיו אלו
 לרחמי' לרחמי' הוא מעורר עולם המחשב' שלמעלה כביכול
 מעורר עולמו ולכן אמרו חז"ל כל הנודר כאלו נודר בחיי
 מחשבותיו כביכול או השבע שבועה ענין שבועה נגזר
 ימי בראשית שהוא נשבע לעשות כך וכך כדי
 וקיום שבעת ימי בראשית שבהם נברא העולם כי
 על נפשו ששהיה נפשו אסורה ומקושר'
 הוא במלך עולמו כי בשבועתו הוא מתקשר
 כל כוונתו בלתי לה' לבדו. לא יחל דברו
 לא יעשהו חולין יהיה לו קיום והעמדה וכאשר יצור כן יקום
 ויבטל כפי שיש לו כפי שיש לו. לא יחל דברו
 או מזוני יעשה המלך ב"ה בסוד וחבור אומר
 ויקם וגו'.

מלאה גילולים וצריך מקודם ללכת מזה ואח"כ ללכתות שפ"י
 בזהר מלת ללכות כמלכ"י עביר דהיינו שאח"כ יוכל לעבוד
 ה' כראונו והשלים הענין ביד משם ואחרן דהיינו להקרב
 אל לדיקי הדור וראשי העם והם יהיו אוחזי בידם כלומר
 ישיעו עליו חבבה ורחמי' לה' זה הבחי' נקי ידן כי אהבה
 דרוע' ימי' ונבורה דרועה שמאלה והנה אדר"מ הנאון מהד"ב
 ולה' אמר כי כל המסעות שנסעו ישראל העיקר היה לתקן
 כל המקומות ולהגביה הוי"ק מהם: ולכן נכתבו בתורה שנות
 המסעות והמקומות אשר תקנום בתקנם: וזה ויחבוז משם את
 מולאיהם לתעביהם ע"פ ה' שמשם כתב כל מה שחול"י נ"ק
 במסעיהם שנסעו: ונסעו עפי" ה' ולא נסעו במ"א זולת
 שהולכנו לתקן וזהו חלק מסעיהם למולאיהם ודפח"ח: והנה
 פרשה האחת נקי תמיד בין המלרים שםם נחשבים כ"א יוס'
 כמו שפירש"י וכ"א יוס' וכ"א לילת סם מ"ב כנגד מ"ב מסעות
 שצריך לעבור בין המלרים בכמה מסעות לתקן הכל ולעבוד את
 ה' הגם שהזמן נרמא להיות ע"כ ונאחז על חורבן בית ה':
 עכ"ז יש לחזק א"ע ולעשר לבבו ולעבוד ה' בחורה ותפלה
 בשמחה בפרט בשפת אמירת שירות ותשבחות: ולהבין זה עפ"י
 משל ומליה מדרך מלך בידו ג"ש לו כל מיני טוב ומיני שמחה
 וגם מנגינים בחוף ותחול וכנור ועוגב ובדל"י כאשר טוב לב
 המלך והוא שרוי בשמחה אין מן הליך לו אל המסורתי והמנעימי'
 בקולי קולו כי בל"א יש לו שמחה לב: אכן כאשר לפעמים בא
 עת ע"כ ויגון מתקרה אשר הקרשו: אז יקראו הפורטיס
 על ככל לשירים ולזמרים לשמח לבבו ולהסיל פניס: וכן הנמשל
 ודוגמא כביכול אל קדושתו ית' שבדל"י משרתי' ברכיע מנעימיס
 ומקלסוס שמו: רק בזמן שבהמ"ק חרב יש ע"כ בבחי' ברא"י אז
 לריכיס מי אשר נגע ה' בלבו להחזק ולכנו' אל בתי נוואי
 ולהפשיע עולמו מכל מיני ע"כות ולשמה כבוד המלך ולומר לפיו
 אחי מלכנו מעולם וגם עכשו ותמלך לעולם ועד והכל כאין
 נגדך ועלו משיעים בהר ליון ויאמרו כל לעבדך ויתנו לך כתר
 מלוכה: וכבר הקדים לנו אדרומ"ר ז"ל הג"ל רמז בפסוק כל
 רודפים השיגוה בין המלרים: דהיינו כל מי שרודף להמליך את
 הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המלרים למשל
 כי כשהשר יושב בביתו אז איתתו מוטלת אשר לא כל איש ואיש
 יכול לבא פנימה: משא"כ אם השר עובר בשקים וברחובי' חוץ
 לפלטרין שלו אז הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שועת כל
 הקוראים בשמו: וכן הגמל לדעת כי בזמן הזה כי כלפיר נודדת
 מקנה ונומר: לכן הרשות נתונה לכל אדם להחזק ולחמץ
 של עולם והוא עונה אליהם עכ"ל: ועיקר הענין להחזק ולחמץ
 את לבבו בעתים הללו לבלתי יפול ברשת ההרסלות מעבוד ה'
 מלילה ואפי' בת"ב שהוא חושך למרחא עין הגם שיש לבכות
 במר נפש על כל אשר מלאנו ביום ההוא: ת"מ יש לשמח לב
 המלך בשמחה העתידה שבו יולד מנחם ויגאלנו בתהרה וישמח
 ה' במעשיו והיתה לו המלוכה כימי קדם: והנה הדיק איש
 אלהים מוס' יעקב יצחק אמר פי' הנמרא ביקש ה' לעקור
 ת"ב שחל בשבת ואמר הואיל ואירחי ידחי ע"ש: פי' שאלה
 לעקור

פרשת מכעי

מסעי בני ישראל וגו' אליה במספרו ל"ו רומז על
 ויק כ"א לכול מכולם עולה ל"ו ועם הכל קודש מכון
 ולמטרף לכל הקצוות: נמא' השבון ששה פעמים שבע'
 מ"ב והם ת"ב מסעי בני ישראל בקדוש' סם מ"ב שבו
 העולמות: וכן הם יאלו ממלרים עד בואם אל ארץ
 והנה אנו רואים כמה מבג"א אשר היתה נפשו שוקקת
 ה' ולא עלתה להם: וסוד הענין הוא מחמת שלא נטהרו
 את מחלאת טומאתם ומחטאת נעוריהם ועי"ז לא יכלו לגשת
 לקודש לכן צריך כל אדם החפץ ברצון יוצרו לכבס ולנקות
 ולמאור בתשובה על כל מה שעשה מעורו מעשים לא טובים
 ויד האריכו בזה מ"י ואח"כ יזכה לעשות ראוי לעבוד ה'
 חס רמזו בא בפסוק אלה מסעי בני': כלומר כן דרך
 מארץ מלרים ראשית דבר ללכת מחלאת
 כל הגילולים ועבירות נקי' בשם מלרים שתימה

א יכול להכיר
 כענין שמת
 לכענין ויהי
 דם ה' ופני
 ע"ה להקביל
 הים יכול ל
 הים כי מור
 הוא במדרג
 עדת בני'
 לית מלכי'
 לא עם וכו'
 דת ישראל
 למטה ועול
 שורש שבת
 שאלו עושים
 שבת ומלוג
 ב אשמיען
 שאלו משכתי
 ש שמת ישר
 די בחמתי
 היחוד נעש
 ללעבור ה'
 וביקר דהיי
 וכן מעריבי
 ק עולת שבת
 ו אחי מקריב
 שמה דלמה
 מקרא דיש
 מ דבלאו ה
 ת ומתי' למ
 ל לפע"ד הנה
 יוס ביזמו ו
 הלאה וכן י
 קרא ה"א ד
 ענין שבת ר
 העולמות כ
 ל קרבנו לה
 ו הוא כמי
 לכן אין סו
 " כחוב מל
 ועשה לע
 ה כי ידוח
 לה'

לעקור לרה ת"ב כלל ועיקר ולגלות הקץ ע"י שאל בשבת יום
הקדוש והואיל ואידחי ידחי לגמרי ולכן לא הודו לו חכמים כי
אין לרחוק את הקץ עכ"ל וניסח ע"ד על דבריו כי ביקש רבי
לעקר ת"ב דהיינו לעשותו עיקר ולהרחות גודל מלכות השי"ת
דהיינו הנס שזר לנו עד מאוד אנו מתחזקים ומתחמלים ושמים
בשבת במלכותו ועל רחמי המרוצים אנו בעינים שיושב נדמינו
במרהי זה הענין הוא עיקר ויתר הענוב לפניו מאשר שאנו
שמים טובים לב צימים הגנלים וגראם לטובה ולכן מהתעוררו
ותענוג זה הים בכוחו לדחות את ת"ב ולעקרו ולגלות את הקץ
ואמר הואיל ואידחי ידחי ולא הודו לו חכמים פ"י שהחכמים
הודו לו בבחי' ל"א שהוא בחי' א"ן בבחי' גואי אבל פ"יין לא
היה בכחם לשלול השמחה לבחי' בראי ולגלות הקץ עד שיושיענו
ה' יגדיל כח הצדיקים לגלות בחי' א"ן והשמחה הגנוזה ואז
יסמח ה' עמו אמן :

במדבר

ד"א אלה מסעי למת זכו ליכתב בתורה כל
המסעות על שקבלו את בני עמיד הקב"ה ליתן
שכרן כתיב ים סים מדבר ולי' ומגל ערבה ותפרח כחבללת כו'ומה
מדבר על שקבל בני' כך המקבל ת"ח לתוך ביתו עכ"ל א"כ תולא
עמיד המדבר לסיוט ישוב והישוב עמיד לסיוט מדבר כי שאל
ואשים את הריו שממה כו' שאל' אשים מדבר לאגס מים את
מואל עכשיו אין אילנות ועמיד לסיוט שם שאל' אתן במדבר
ארו גוי' : ועכשיו אין דרך במדבר כו' ועמיד לסיוט שם שאל'
אף אשים במדבר דרך וגי' : ואומר והי' שם מסלול דרך ודרך
סקודש יקר' לה' ע"ד במד' שחר טוב בתומור השמי' מספרי'
ר"ב בשם רש"א מי שאין לו ראש בפני סבריות יש לו ראש בפני
הקדוש ברוך הוא שני וראש עפ"י חבל הים אין לו ידים כו'
הארץ אין לה אזנים כו' ואין לה ידים כו' ע"ס : יבואר ע"ד
דאית' בזה"ק פ"י תל"ה בשם הסב' דהילוך בני' במדבר
מ' שנה ה"י כדי להכניע הסט"א הוא שר המדבר תחת הקדושה
ולסול' יקר הקדוש' מזלות הקליפה וכן כשעשי רצונו עובדים
אותו ית' ומיחד' שמו בעת הזאת שהוא כמו מדבר נגד ערך
קדושת הארץ ומעלים יצילות קדושות בעסק תורתם ומעשיהם
הטובים בזה מתרבה גבול הקדושה ומלכהו ית' וזה פ"י ישעו
מדבר ולי' ומגל ערבה . הערבה היא בלא טעם וריח רומז על
הקדושה השייכות אהנו בלרוחניו . תפרח כחבללת כתיב בזה"ק
אין חבללת השרון היינו מלכותו ית' בחיליות קדשו שהי' חבייה
בללו שמעוררת ומזמרת לפניו כביכול כשר המשתעשע בתמשלתו
כן תפרח לעתיד . הערבה היא הקדושה המשתעשע בזה העולם
העשי וכ"ל : וזה באמת השכר הגדול למדבר שמקבל לבני'
וכמו שיש חילוק בגלילות ארץ כן יש חילוק בזמני' . יש עתים
זמני' מסוגלי' ובהירי' לעבודת השי' בדעת רחבה ומוחן דגדלית
ויש עתים לקטנות כמו בין המלרים וימי טבת וסבט ובקושי
להטות אשוריו לעבודתו ית' כ"ח בהתנברות והתחזקות גדול .
אכן מלך גודל הקדושה התגל' בעתים הקדושי' ה"ל אלו השוירין
הם מסייעים לעבירה גם בימי הקטנות וידוע שהגדלות נקרא
בשם חכמים ומלא השוירין הם תלמידי חכמים . וזהו המקבל

ח"ח בחוך ביתו . ר"ל שנס בימי הקטנות מתחזקים ומתחמלים
א"ע בכל חוקף וע"ז לעבודתו ית' עכ"ל . מתחזקים
הקדושה ונכנע הסט"א . וזהו עמיד הישוב לסיוט מדבר
ואשים את הריו שממה (הריו הוא לשון הריון הנס שם
עמל ויועלי' מחשבות רעות על בני' השי' משימים ומתרים על
המדבר ישיב שני אתן במדבר ארו שיט' והרם היינו
עבודתו ית' והתחזקות ע"ז יבוררו המדות חני'ת מדת החכמה
המכוני' בארו שיט' והרם ח"ס עכשיו אין אילנות במדבר ועתיד
להיות . כי אדרבה על ידי התחזקות בני' בימי הקטנות לעבודתו
יתברך על ידיו מיוספין כח למעלה כביכול ביתר עז וחסד
אילנות רבא ותקוף דמיוני' דכולא ביה ומלא מזה המדבר יבא
טיב לעמו בני ישראל וכן סן דברי ר"ב בשם ר"ם מי שח"ו
ראש בפני סבריות יש לו לפני המקום כו' כתיב שנה
עתי' ומקומות שאין להם איברים להתגדל בעבודתו ית' יתברך
לפניו יתברך יש להם ראש וכן שארי ענינים שביאר שם ודבר
זה ידוע ומפורסם כי אדרבה הימים הללו מוכי' לעבדיו יתברך
בחוקף וע"ז וזה עיקר שעשועי' יתברך מהם שצריך אומן גדול
וזה הכנה לימי אלו ימי רצון הקדושים וזה עכשיו אין דרך
ועמיד לסיוט רומז להכנת ימי אלו כתיב הנותן בים דרך
גם דרך יבמתי' ס"ג קס"א כי בכל עת שאין ניכר התגלותו
כיכ הוא בחי' אה"ה ר"ל דומין אלא לאתגל' א"ן בימי מלרי'
שאלהותו יתברך הוא בבחי' לבושים ושמות כגודע והקדושה
המתבררת מחוך סקנים בימים אלו הם הכנה לימי אלו הבח"ה
זה אשית במדבר דרך שזה המדבר הוא התגלות הדרך בימים
הבע"ל וידוע שדרך נקר' דרך מפילס ומסלה היא כבישה כתיב
ש"ס ימים קדושי' המיכני' לעבדו ית' ברוחב לב באמת ויושי'
והוא כמו דרך ומסלה שנוה לילך בהם מריב דריכת בוא' בהם
משא"כ בין המלרים לרך . חוקף ואומן הלב לעבודתו יתברך
בכל ימי התחמלות כידוע שיש כמה אלפים בחיות ומדרגות
לעבוד השי' ולריך התחזקות גם במדרגות קטנות וארו' בתפלת
מלך יהודה שחשובתי הים ע"י יסורין אמר אי עני לי מוטב וזה
לאו הרי ח"ו כל אפין שווין וכי יש מדרגה פחותה מזו עכ"ז ע"י
בא לירי תשוב ומדרגות קטנות הנקרא' בשם מסלול היינו מתחזק
קטנה וזהו וסיה שם מסלול דרך ודרך הקודש יקרא לה

בהפטורה

שמעו : כי פנו אלי עורף ולא פניו ועי'
כי מספר עריך היו אלהיך וגי' הלא נפתח
קראת לי אבי וגוי' והנה הלשון כפול עורף ולא פניו כי מהו
מי שפניו עורף הוא עומד בפניו אל זר אחר אלא י"ל דרוס
בזה הנס שעומדים לפני ואומרי' תהלות ותפלות כמו ברוך אתה
שהוא אמירה לזכר אבל לבס' כל עתם ואז הענין מכוונם כי
אלי עורף ג"כ דהיינו בזמן שיש אפי' עי'תדים לפני ולא מכוונם
לפניו ונס כש'לפני' מתפללים ועושים מצוה כראוי הם סוברי'
שבכחם והכמתם עושים זאת וזה ולא פניו והטעם כי מס'
עריך אות המעוררת ש"ך היו אלהיך יהודה אפי' כשאתה מתע'
לפני' נעשה אתה אלוה אלך ואצרת בלבבך כח ועי'ם
עשה

תחת כל הלה אבל עיקר העבודה להבין כי כל אשר אנחנו
 עושים ופועלים כלנו שלו ומידו נתנו לו וגם התעוררת
 שבתקרבנו לעבוד ה' הוא מרלנו הפסוק וז"ל הלה מעתה
 חזינו חזי פי הטוב יהי כשחקרי לי חזי כי אב פי רלון
 דאס תאבו ושמעתס וזו חקר' ותכנה הרק על שני כי
 חזי מפיעי לק אז י"טב לק כל הימים :

מגרת איבה

חיכה רבתי השליך תשמים ארץ תפארת ישראל אמר
 ריבני משל כו' כך אמר הקב"ה לישראל כלום אחס
 ארתי לאלה שבביל היקונין של יעקב שחקוקה על כפאי
 נרון בחפיכין . סוי השליך תשמים ארץ וגומר עכ"ל
 ונפלא ומכונה מהבין איך אפשר שלא מאחו בכיכול רלון
 להשתלך דמות יעקב החקוק' בכשח אשר הוא קיום והעמד'
 המלמות שנבראו בשבילו וכמו שדרשו שהמך הקב"ה למלאכי'
 לאמר כך כו' ויולול יעקב אע"פ הים הכל כלא היה כנודע לכל
 מן תורתנו הקדושה וא"כ הו"ל בקינור שימריב כל העולמ'
 ליל לבאר עפי' שבין מקודס מ"ם בכתבים כי מארס מכונה
 נוד עולם הבינה אשר הוא נבזה מעל נבזה ואת יושלים
 הקדוש כינוה בשם תלכות אשר לכאורה נראה להיפך אכן
 הוא כשהקב"ה מתגלה בתלכותו לבחי עולם אחי' בעולם
 ובמדרגה היותר תחתונה כשהם מכירין מלכותו הגם שזה
 ה' במי' תלכות מדה העשירית עכ"ז היא בעיני ומדרגה
 מלכות ועיקר כל הבריאה כי בשבי' זה להקרא מלך נברא העול'
 הסגמים והארץ וכל אשר בס משא"כ חס אין גילוי אלהותו
 חזינו כמו בשעת גלות מלארס ואז נסתלק המלכות לעיל'
 כי היה מלך באיחכסיה ובהלגע הגם שבחי' מלכות אז
 חזינו בעולם המחשבה אחי"ה דאז עתיד לאיחגיליח
 המלכות בשלימות כי עיקר המלכות להיות עבדיו
 עולו ועושים רלנו כמו שסיתה בזמן שבחמק ה'י'
 וזו כל בשר ימדוי כי הוא לבדו מלך ומושל בחפסי ארץ
 עמו ועמוסי מבען חס כבוד מלכותו בחמת ולכן
 הגם שמלארס מכונה נגד עולם הבינה כתוב שס חזני חרד

עמך מתייעס כי העלי' והסתלקות נק' ירידה נגד כבוד מלכותו
 של' באיחגלי' אבל אח"כ כחיב וחזני' חלקך גס עלה שזה היריד'
 תכבודו יח' להסתלות בעולם הספל נק' בשם עלי' כי זה עיקר
 כוונתו . וכן מלינו ביעקב חזינו ע"ה שהרחוסו בחלוס והגם
 סולם מוזב ארלה וגו' והגם מלאכי אלהים עולים ויורדים בו .
 ומקשה בגמ' ברישא עולים והדר יורדים ע"ש ולפי דרכו יחא
 כדחי' בגמ' שהרחוסו ד' גלויות ורמזו לו הגם שמלאכי אלהים
 עולים ומסתלקים דהיינו שבחי' אלהות יעלה למעלה עכ"ז נק'
 ויורדים שהוא בחי' ירידה ממדת כי עמיד וועלס ואין גילוי
 כלל . והבטיחו הקב"ה הארץ אשר רחם שוכב עלי' פי המלכות
 המכונה בשם הארץ אשר היא שכיבת לעפרי' וחתה רונה
 להקמתה וכל מגמתיך עלי' לק אחנגה ולזרעך . והי' זרעך וגומ'
 כלומר שלעמיד יהי' הקב"ה למלך על כל הארץ חמון ועפי"ז
 יבחר דברי המדרש חיכה כי לא רחם הקב"ה סוי להשליך דמות
 יעקב מכאז כפשוטו כמ"ס לעיל רק כיון שבאז לבחי' גלות
 ח"כ ת'ת ישראל דמות יעקב יעלה למעלה בעיבור ולא יחגלס
 כלל חס וקר' בשם השליך תשמים כי זה הוא בחי' ירידה
 והשלכה מלמעלה עד יחם חס עמו ב"ב חמן .

ויצא מבת ליון כל הדרה מן בת כחיב אמר רב אחא
 יש לנו מנה אחת יפה זכ הקב"ה עכ"ל מן בת כחיב
 כלומר המלכות נק' בת וילח ממנה ליון גימ' וסוף שהוא ל"ע
 וליאח הלידיק מן העיר עושה רושם ופנס זיוס ופנס חוד' והדר'
 וז"פ וילח מן בת ליון ולכן ילא כל הדרה ואז השכינה נשארת למטה
 עמנו וזה יש לנו מנה אחת יפה ועיין בזו"ח .

איתא שם בליל ח"ב נכנס אלה"ה לבית ק"ק חס
 הקב"ה בידו והי' מטייל בו ארוכות וקלרות ואמר
 לו מה לירידי בביתי אמר לו רבש"ע בני היכן חס עכ"ל פי'
 הקב"ה הכנים לאלה"ה שהוא חס חסד להמתיק הריינים מעל
 ישראל וזה שהי' מטייל בו ארוכות חס החסדים וקלרות חס
 הגבורות ואמר לו מה לירידי בביתי כי כבר שפכתי עליהם
 חמתו לכן השיב אלה"ה בני היכן חס כלומר כיון שהס על כל
 פנים בני מהראוי שזכותי יגן עליהם ולא הי' לק לשפוך חמתך
 עליהם :

בעזר שחקים שפר נשלם ספר במדבר

ספר דברים

מעלות כך חן בניי מה הכוכבים אין להם חקר ולא מנין כך בניי
 כח אמי לפניו רבשיע למה לא משלת בניך בחמה ולבנה שהם
 גדולים מן הכוכבים איל הקב"ה ח' ד חמה ולבנה יש להם
 בושה לעיל כח אבל הכוכבים אין להם בושה לעילם שנאמ' ולא
 יבושו עמי לעולם : הגה אנשי כנה"ג תקנו לנו קדושח שמו ית'
 בלי נקרישך א' נקדש שהוא ית' מוסלא ובוס"ש אים ב"ה
 וביש וא"א לצירר אותו ית' בשים אות כידוע וכביכול כדי
 להגלות בעולם כדי שיוכלו לעבוד אותו ית' וליהנות באורו
 כביכול עשה כעין פריסא ועי' הפריסא ויכלו ליהנות מאורו ית'
 כדמיון השמש שא"א להסתכל בי ב"א עי' לבוש ומנן מעשה
 רשת

הדברים : במדרש אמר הקב"ה ראה לשונה של תורי'
 מה הביבה שמיפאה את הלשון מנין שכן כת"ב
 הלשון עין חיים כח תרע לק לעיל הקב"ה מעליפניע אינית
 חס כח שהם טרפאים את הלשון כח וחד אמר כל
 אדם ולועס הנינו לשונו מתרסאה כח ר"ל אמי סה רנו
 סקקס אתי גלמד מסקום הרי משה עד שלא זכה לתורה
 כו לא איש דברים אנכי כיון שזכה לתורה נתפאת
 והתחיל לדבר דברים מנין ממה שקריו בענין אלה
 ש' אשי רבי משה ע"ש במדרש והגם היום כנכבי השמי'
 המ' בידך אותם ככוכבים מה הכוכבים הללו מעלות ע"ג
 יב